PROMIN

ПРОМІНЬ

No. 12
DEC.
1982

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIII — ГРУДЕНЬ 1982 — Ч. 12

Виходить раз у місяць

В и д а є

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:
P R O M I N
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 12 — DECEMBER, 1982 — VOL. XXIII

Monthly Publication

P u b l i s h e d b y

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:
P R O M I N
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

— Сорокріччя УПА 1
СКВУ — В обороні Української Гельсінської Групи 1
— З культурної і громадської хроніки 2
В. Ревуцький — Унікальний талант 3
Уляна Пелех — Релігійна проблематика в літературі сучасної України 5
К. С. М. Адвокат Р. Л. Дзеник, К.Р. 12
С. Зощук — Храм і гуцули 13
H. Raycheba — Nadia Svitlychna in Edmonton 15
I. Harmata — The Council of National Ethnocultural Organizations of Canada 16
П. В. Н. — Українська родина на Різдво 17
Вдділ для дітей 18
Громадська і родинна хроніка 19
Квіти незабутнім 26
Річні звіти відділів 28
С. Кульба — Довкола дому 31
Зміст XXIII річника 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: В Карпатах. Село Климець, дзвіниця біля церкви. Подарунок „Променеві" Галини Михальчук з її побуту в Україні в 1982 р.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1982

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон ..... $ .50
Вибране, Г. Мандрика 1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко 6.00
Довідник про Союз Українок Канади ..... .10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низин. ..... .25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська 1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки 2.50
Навчаймо дітей своїх української мови, Митр. Іларіон ..... .20
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки 10.00
На Роковини Івана Франка 1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька 1.50
П'єси для молоді 2.50
Програма для садочків, С. Магус 1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК 2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської 1.00
Програма на свято Св. Миколая 3.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської ..... .50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК 10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська ..... .75
Статут Союзу Українок Канади ..... .25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК 15.00
Три сильветки, Л. Білецький 1.50
Українські коляди, С. Яременко ..... .75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова 3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак 2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді 6.00

ТАКОЖ МАЄМО НА СКЛАДІ:

Візитівки „гийсті новтс" з смолоскипом ..... тузин 1.50
Портрет Лесі Українки 2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом тузин ..... тузин 1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу 5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок 1.50
СМОЛОСКИП — відзнака Союзу Українок Канади 15.00
Срібні ложечки з смолоскипом 12.00

Додайте 10% на опалту пошти! Пишіть до:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

У сорокріччя УПА

Збройна боротьба українського народу у 20-му столітті за свою незалежну суверенну Державу записана золотими буквами в новітній історії. Всі українські збройні сили — Українські Січові Стрільці у 1-ій світовій війні, Армія Української Народньої Республіки, Українська Галицька Армія, численні повстанські відділи в підсовєтській Україні до кінця 20-их років, Карпатська Січ, Українська Національна Армія з її Першою Дивізією й іншими частинами у Другій світовій війні і врешті Українська Повстанська Армія й інші повстанські формації в тому ж часі Другої світової війни — всі вони заслужили на вічну славу і пам'ять та на безмежну пошану всіх українських патріотів, яких політичних переконань вони не були б.

Року Божого 1982-го відзначаємо сорокову річницю повстання й дії Української Повстанської Армії. Державний Центр УНР низько схиляється перед пам'яттю всіх поляглих борців за волю і незалежність України, зокрема перед пам'яттю всіх поляглих воїнів Української Повстанської Армії, маючи при цьому на увазі як ту формацію УПА, що діяла під керівництвом сл. п. Отамана Бульби-Боровця і яка розпочала свою акцію під назвою "Поліська Січ" з доручення і за вказівками чинників екзильного Державного Центру, а спеціяльно на доручення тодішнього Президента УНРеспубліки Андрія Лівицького, так і УПА, що створилася за ініціятивою Організації Українських Націоналістів-Революціонерів і розгорнула широкозакроєну збройну дію, що трагічно завершилася геройською смертю її Командира сл. п. Генерала Тараса Шухевича-Чупринки.

Закликаючи українське громадянство в діяспорі відзначати однозгідно і без жадних зайвих полемік, сорокову річницю повстання несмертної пам'яти Української Повстанської Армії, твердо віримо в те, що Україна визволиться з-під московсько-большевицького ярма, а тоді відродиться і її Військо, що своє натхнення черпатиме з минулих формацій Українських Збройних Сил і що стоятиме на сторожі волі і незалежности Української Держави, що існувала в 1917-20 роках у формі Української Народньої Республіки.

Державний Центр УНРеспубліки в екзилі

В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕЛЬСІНКСЬКОЇ ГРУПИ

Українська Гельсінкська Група сприяння виконанню Гельсінкських домовлень стала ще одним новим вицвітом спротиву українського духу й інтелекту найсуровішій жорстокості совєтського режиму в Україні. Голос тієї Української Гельсінкської Групи, що більшість її членів запроторені сьогодні совєтським режимом у Мордовські ґуляґи на довготривалі терміни, прорвався у вільний світ і досягнув навіть президента ЗСА Рональда Реґена. Його проклямація виразно підкреслює що: "довгі терміни ув'язнення, якими покарано членів Української Гельсінкської Групи за їхню хоробру діяльність, щоб добитись більшої свободи в Україні, становлять графічний доказ, що комунізм нездібний змагатись з принципами свободи на форумі ідей. Наявне переслідування і ув'язнення українських громадян за їхні намагання користуватись правами людини є міжнародньою компромітацією для Совєтського Союзу і доказом, що СССР не дотримав зобов'язань пошанувати домовлення втілені в Гельсінкських угодах".

Тому президент ЗСА Рональд Реґен проголосив день 9 листопада, шосту річницю з дня заснування Української Гельсінкської Групи, днем пошани і відзначення Української Гельсінкської Групи американським народом і заявив: — "Відзначуючи цю шосту річницю заснування Української Гельсінкської Групи, ми поновлюємо нашу рішучість ніколи не забувати про хоробру боротьбу українського народу за його невід'ємні права і приєкаємо вчинити все, що ми можемо, щоб полегшити страждання цих українців, що їх переслідує совєтська влада за їхні спроби користуватися їхніми правами".

Комісія Прав Людини Світового Конґресу Вільних Українців висловлює глибоке признання президентові ЗСА Рональдові Реґенові за його зрозуміння сьогоднішнього положення українського народу під совєтським режимом та за політичну оборону правозахисників УГГрупи. **Комісія Прав Людини СКВУ**

З культурної і громадської хроніки

Виставка картин відомих у мистецькому світі 24 українських мистців відбулась за програмою та організацією Соні Скрипник в Ґалерії Оксфорд в Едмонтоні від 1-19 жовтня 1982 р. Мистці, яких картини були на виставці: А. Борецький, П. Дяків, В. Дума, А. Гриценко, Я. Гніздовський, О. Канюка, К. Кричевська-Росандич, Х. Кудрик, Е. Козак, М. Левицький, З. Лісовська, А. Лисак, В. Мазепа, Г. Новаківська, М. Неділко, А. Оленська-Петришин, Я. Плавюк, Н. Сомко, М. Стиранко, К. Шонк-Русич, Я. Турченко, Т. Вирста, Я. Вижницький.

— — —

У цьогорічному конкурсі Сі-Бі-Сі, що його спеціяльне жюрі кожних що два роки переводить оцінку передавих хорів Канади, перше місце дівочих хорів здобув хор "Веснівка" з Торонто під керівництвом Квітки Зорич-Кіндрацької за пісні: "Садок вишневий коло хати", муз. Степового, "Тебе оспівуємо" муз. Гнатишина і в'язанку лемківських нар. пісень в обробці С. Гри — та англійська "Свят, свят" Гілей В.

Друге місце в групі жіночих хорів здобув хор "Мережі" з Едмонтону.

— — —

Сьомий з черги Семінар хорових диригентів відбувся від 14-27 серпня 1982 у приміщенні Українського інституту ім. Св. Івана. Організуванням Семінару зайнялось Українське Музичне Товариство Альберти. В Семінарі взяли участь 23 учасників з США і Канади. Головним викладачем і організатором Семінара був маестро Колесник з Торонто. Цього року семинаристи вивчали таких композиторів: Максима Березовського, Дмитра Бортнянського, Миколи Леонтовича, Кирила Стеценка, Лева Ревуцького, Бориса Леонтовича і Юрія Мейтуса.

— — —

"За відродження культу дитячої книжки" — під таким кличем вудбулось у Торонто в приміщенні Інституту Св. Володимира особливе Свято Книжки. Цю надзвичайно цінну імпрезу зорганізувало Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ). В програму свята входила виставка книжок, мистецьких робіт, виступи дітей та доповідь на тему "Книжка в процесі розвою національно-культурного життя народу"

— — —

На нараді Єпископату та представників трьох Українських Православних Митрополій у вільному світі, що відбулася у Вінніпезі в 1981 р., було рішено створити Світовий Український Православний Ювілейний Комітет для підготовки і переведення 1000-ліття хрещення України і 1000-ліття Української Православної Церкви.

— — —

Виставка картин сучасних мистців з України відбулась в неділю 14 листопада в Ґалерії Інституту Св. Володимира у Торонто. У виставці взяли участь Володимир Макаренко, Віталій Сазонов, Антін Соломуха і Володимир Стрельніков. Всі чотири мистці широко відомі в Україні та Радянському Союзі.

— — —

На святі Книжки , що його влаштував відділ Союзу Українок ім. Кн. Ольги в Торонто, святочну доповідь виголосила поетка Світляна Кузьменко. Концертова програма складалась з художнього читання та музичних точок. Головою відділу є Марія Божик.

— — —

Д-р Богдан Климаш, професор — гість Центру Українських Студій, викладає курси в Центрі у співучасті з Відділами для Продовжування освіти Манітобського університету в Славістичному відділі. Ці курси в основному є в ділянках українського канадського фольклору, української культури та етнічних традицій Канади.

— — —

Симфонічний Концерт Оперного Хору, який виступив під дириґентурою Володимира Колесника в неділю 21 листопада в Торонто в новому театрі Томсон Рой Гол, викликав захоплення публіки красою і силою музичного мистецтва.

Цей концерт відбувся в пошану 60-літтю Юрія Фіяли, одного з найбільших сучасних українських композиторів. Програма концерту складалась з двох частин — Симфонія ч. 4 Ю. Фіяли і "Кавказ" — Шевченко, С. Людкевича у виконанні симфонічної оркестри В. Колесника.

Валеріян Ревуцький

Унікальний талант

(До сотої річниці з дня народження Катерини Рубчакової)

Над історією українського театру тяжить фатальне число тридцять дев'ять... І насправді, в цьому віці померли: "перший український професійний актор" (як назвав його театрознавець Олександер Кисіль) Карпо Соленик (1851); "перший український Франц Моор", актор-трагік театру "Руської бесіди" Владислав К. Плошевський (1892); провідна актор-трупи Михайла Старицького, Євдокія Боярська (1900); незабутній Василь Юрчак (1914). В цьому ж віці не стало унікального таланту — Катерини Рубчакової (1919). Вона, подібно до інших, блиснула, як метеор, усіма барвами й потонула в безвісті.

Дата народження Рубчакової ще й досі лишається спірною: кінець 1880 року чи початок 1881 (вказують дату 29 квітня 1881 року, місто Чортків). В державному архіві Тернопільської области, на виставці, присвяченій сторіччю з дня народження акторки, репрезентовано 40 фотографій 1908 та 1914 років, рецензії на її виступи академіка Філарета Колесси, портрет Рубчакової роботи мистця М. Сагайдака, портрет її родичів та колеґ, драматичних акторів Амвросія Бучми, Мар'яна Крушельницького, Євгена Коханенка, Йосипа Стадника, Миколи Бенцаля, новелю про неї Михайла Рудницького й навіть присвяти маловідомих поетів Б. Демкова, О. Бугая та композитора В. Подуфалова (на слова Г. Петрика Попика). Але там не згадано багатьох її колеґ, включно з великим партнером Рубчакової — Лесем Курбасом. І, напевно, ніде не буде згадки про те, що в 1916-1918 роках вона очолювала театр "Української бесіди", а в 1919 році — Державний театр ЗУНР. Не буде й згадки про організаторів Стрілецького театру — Никифора Гірняка та Михайла Волошина, як не буде сказано про те, що вона померла від висипного тифу в "чотирьохкутнику смерти" — в селі Зінківцях (біля Кам'янця Подільського). Хіба лише буде зазначена дата її земного шляху — 22 листопада 1919 року..

Письмові свідчення Степана Чарнецького та Леся Мартовича, а також особисті враження Степана Волинця чи Ярослава Барнича,

висловлені авторці цих рядків, окреслюють її творчість такими поняттями, як "геніяльність", "диво природи" чи "іскра надхнення". Її молодий колеґа з Стрілецького театру, Йосиф Гірняк сказав: "Якщо Господь не жалів своїх дарів людині, то актрисі галицького театру Катерину Рубчакову слід вважати чи не клясичним прикладом обдарування Його щедротами..." [1]

В 1896 році вступила вона до театру "Руської бесіди", де режисером був Степан Янович, батько Леся Курбаса. Допоміг їй старший брат, Михайло Коссак, що тоді був диригентом театральної оркестри. Від того часу і аж до 1914 року не покидала вона свого театру. За свідченням Ст. Волинця, першою великою ролею Рубчакової була Маруся в мелодрамі М. Старицького "Ой, не ходи Грицю", її партнером у ролі Гриця був молодший брат, пізніше відомий співак, Василь Коссак. Цю ролю вона потім роками вдосконалювала. "Кому не врилася в пам'ять Рубчакова — Маруся, яка божевільною піснею виряжала Гриця у зоряну дорогу? [2] — запитував С. Чарнецький. Зрада в коханні передавалася настільки сильно, що глядачі не знаходили меж між дійсністю та театральною умовністю.

Не було жадного жанру, який би Рубчакова оминула. Ні народна мелодрама, ні трагедія, ні комедія, ні оперета, ні клясична опе-

ра не були жадною перешкодою її творчости. В драмі їй на допомогу приходили надзвичайно різноманітні інтонації її голосу, а в співучому репертуарі сильне, приємного тембру сопрано, поєднане з винятковою музичністю. Як зазначив Й. Гірняк, Рубчакова "не перевтілювалася в образи, вона без останку втілювалася в них".[3] Часом навіть протягом однієї вистави вона могла досконало втілитися в кілька образів. Яскравим прикладом цього було виконання партій всіх трьох головних героїнь в "Казках Гофмана" Ж. Офенбаха, поставлених за дирекцією Йосипа Стадника. Механізована комічна лялька Олімпія в першій дії, зовсім відмінна пристрасна куртизанка Джульєтта в другій дії та ліричко-ніжна, хвороблива Антонія в третій. Кілька різноманітних образів створено акторкою також в опері Ярослава Лопатинського " Еней на мандрівці".

Катерина Рубчакова мала в своєму репертуарі понад сто ролей. І всі вони проходили з величезним успіхом. Її репертуар надзвичайно поширився за дирекції Стадника. Крім українського побутового репертуару та клясичної опери в репертуарі Рубчакової були такі складні ролі світової драматургії, як Фру Альвінґ ("Примари" Г. Ібсена), Кніртьє ("Загибель Уадії" Г. Гейєрманса), Христина ("Любощі" А. Шпіцлера), Тереза ("Тайфун" М. Лєндьєля), головна роля в "Міреле Ефрос" Я. Ґордіна й багато інших.

Тому нема нічого дивного в тому, що коли 1913 року справа підійшла до оновленої вистави "Украденого щастя" І. Франка (вже за дирекції Романа Сірецького) та до вистави за психологічною драмою "Чорна Пантера і Білий Ведмідь" В. Винниченка (1914), то виконання Рубчаковою ролі Ріти Ярослав Весоловський окреслив, як "просто знаменитим".[4] Великий успіх в обох виставах розділяв з Рубчаковою і молодий Лесь Курбас (Корній в "Чорній Пантері...", Гурман в "Украденому щасті").[5] Драма І. Франка взагалі йшла у винятковому складі. Крім Курбаса та Рубчакової (Анна), ролю Миколи виконував Василь Юрчак, Настю грала Антоніна Осиповичева, навіть в епізодичній ролі Війта виступав Іван Рубчак.

До найбільших оперних тріюмфів Рубчакової слід відвести головну партію Гальки в опері С. Монюшка. Коли театр "Руської бесіди" виступив в цією оперою під час ґастроль у Кракові ,то провідні польські мистецвознавці гаряче рекомендували своїм виконавцям цієї партії приглядатися до майстерности української співачки й акторки. Її Галька стала одним із найпопулярніших образів, створених у Стрілецькому театрі. Не меншим успіхом користувалася її Арсена в опері Й. Штрався "Циганський барон".

Свідки творчости Рубчакової зазначили, що створені нею образи не покидали її навіть у буденному житті, коли вона вже опинилася поза сценою. Хто знає, можливо, таке постійне "горіння" й послабило її фізично. Театральному мистецтву своєї батьківщини вона віддала свою щиру любов, усе своє життя.

На початку статті я згадав ім'я незабутнього актора Карпа Соленика. Його могила загубилася, і вже ніхто ніколи не знайде місця, де його поховано. Може, місце де вічним сном спочиває унікальна акторка Катерина Рубчакова, теж не знайдуть? Хай же ці кілька слів будуть скромним нагадуванням для тих, що могли б заопікуватися цією справою. Задля майбутнього, а не тільки в рік сторічного ювілею.

---

[1] Й. Гірняк, „Театр — моя школа", „Листи до приятелів", кн. 1-2, 1966, стор. 24.

[2] С. Чарнецький, „Нарис історії українського театру в Галичині", кн. II, Львів: Науково-популярна бібліотека товариства „Просвіта", 1934, стор. 197.

[3] Гірняк, цит. твір, стор. 25.

[4] Я. Весоловський, „Діло", ч. 89, 25 квітня 1914 р.

[5] Зі слів сл. п. Степана Волинця, вистава „Чорної Пантери..." мало не коштувала життя молодому Л. Курбасеві. Підпавши під чар таланту Катерини Рубчакової, молодий актор щиро захопився нею. Старша віком його партнерка Рубчакова лишилася байдужою до почуття Курбаса, і він того ж вечора зробив невдалу спробу самогубства.

Будь завжди правдомовний до дитини: Виконай те, що її обіцюєш, інакше ти привчиш її до брехні.

— — —

В роз'єднані й роздорі загибає велике діло; у згоді й об'єднанні й мале росте й робиться великим.

— — —

— Високі башти вимірюються тінню, що падає від них, видатні люди — кількістю заздрісників.

Китайський вислів.

Уляна Пелех

Релігійна проблематика в літературі сучасної України

Уже понад 60 років комунізм бореться з релігією в Україні, називаючи її "забобонами" й "опіюмом" — отрутою для народу. Але народ уважає релігію необхідною для життя, а Церкву духовим багатством. "Церква — це не просто додаток до культури" — каже Валентин Мороз, "але усе те без чого людина стає робочою худобою".

Сучасна літературна творчість в Україні, не зважаючи на пильну цензуру і переслідування, не обходиться без релігійної проблематики. Бо яка ж справжня і велика література можлива без релігійної проблематики? А в Україні зокрема, бо в нас "Церква настільки вросла в культурне життя", що неможливо розглядати життя народу, не зачепивши релігії.

Наслідки боротьби з Церквою в Україні бачимо на підставі оцих статистичних даних: На сході України не побачимо по селах церков, їх уже знищили, сподіваючись забрати віру від народу. Тепер це діється на заході. Після війни у Львівщині було 1800 діючих церков, в 1961 було їх тільки 528. І з кожним роком їх меншає. Віруючі зазнають переслідувань. Стан цей дає великий матеріял для письменників та загалу мистців.

Проблематика у творах різна: філософське розуміння релігії, релігія і національність — віра в Бога, як стрижень духовости народу, джерело культури, виразник національних особливостей народу, наслідки боротьби з релігією, політична мета насильного насаджування атеїзму в Україні.

Ось творчість Олеся Бердника [1]. — це не тільки література з її філософією, соціологією, але й можливо "богословіє в найширшому розумінні цього поняття". Письменник пише про себе: "Народжений і вихований в Україні, де атеїзм є офіційною доктриною, я прийшов до Христа серед борінь і страждань".. Він також приналежний до Православної Церкви, каже, що він "простий послідовник Учителя, один з синів Христа. Народившись уже за комуністичної влади (24 лист. 1927 р.) пройшов найжорстокіший розгул боротьби з релігією в Україні. Але це не зломало його душі. З дитинства переживав психічні знущання і тортури, страхіття війни і нелюдську рабську працю мусів виконувати довгі роки. Тому, починаючи з 1956 року ввійшов у світ фантазії, мрії, замінив існуючий світ злоби, ненависти на світ вічного буття, будівничим якого є Христос. Ця Нова Республіка Духа — Світонія можлива тільки за свободи духового вияву, шлях до неї через любов, відкривання істини, через віру-інтуїцію, через християнські чесноти. Бердник, вірить, що любов, мужність, прагнення істини може дати людині змогу проникнути в соняшне лоно й народитися знову, тобто побороти смерть, позбутися "болісного" живого тіла, стати духом, щоб бути співтворцем Нового Світу. Ось його поезія:

Я блакитний коваль,
Маю кузьню свою,
Не залізо, не сталь —
Власну душу кую...
Я себе розпалю,
Я розжарю свій дух,
І його переллю
У нестримність, у рух!
На ковадло життя
Кину серце своє,
Хай по ньому буття
Грізним молотом б'ю.

Творчість Бердника несе в наше сучасне сухе, раціоналістичне життя у нашу "технічну" добу, вбогу на чуття, "гілочку бузку" — казкову візію переображеного людства й життя в майбутньому. Розвивати свою духовість, прямувати до Бога можна єдиною дорогою, — шляхом постійного змагу до досконалости. "...постійно прямуй, людино, до досконалости" — нагадує і Василь Симоненко [2]. — Людині Бог дав завдатки — розум, чуття, досконало збудований організм, їх може людина розвивати своєю свобідною волею. Не можна пройти життя без прямування до повноти духового багатства. Ось як про це висловився В. Симоненко:

Ти знаєш, що ти — людина.
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя єдина,
Очі твої — одні.

Світ який — мереживо казкове!

Світе мій,... Дай мені свій
простір і неспокій
Сонцем душу жадібну налий!
Дай мені у думку динаміту,
Дай мені любови, дай добра,
Гуркочи у долю мою, світе,
Хвилями прадавнього Дніпра.

Не шкодуй добра мені людині,
Щастя не жалій моїм літам —
Все одно ті скарби по краплині
Я тобі закохано віддам.

Микола Вінграновський [3]. бачить, що серед буденщини ми забуваємо про свою душу. А тому нещасні. Забуваючи про потреби душі, маємо тільки одне крило до лету. А однокрилі люди проходять життя з постійною тривогою, сподіваючись катастрофи. Про це поезія М. Вінграновського:

Я сів в не той літак
Спочатку
Думав я,
Що сів у той літак
Але я сів
Не в той літак.

Він був з одним крилом
Одне крило — це ти
Другим крилом
Мав стати
Я
Я ним не став

І ось вже стільки
Ми однокрило
Летимо
І кожна мить загрожує
Падінням.
Добра терпляча дорога моя,
Що смерти не боюся я
І що ти про смерть
Не думаєш. МИ ЛЕТИМО.

У творчості сучасних українських підсовєтських авторів знайдемо багато відповідей на те, що робити, щоб летіти двокрило. Навіть ті автори, що прославляють партію, режим, бачать зло у своїй половинчасті, у філософії "все гаразд" у "ситому й жирному", у "нехай". Про це поезія Володимира Коломийця [4]. "Обережна сповідь":

Життя (і так в надщербі) краємо
Без льоту ясного, без сенсу,
О, як ми, як жить звикаємо
Зі схованим і тихим серцем.

Між власним і чужим поділені
Коли не так щось — не горланим,
Адже бува, що б'ють по тімені.
Ми здібні мовчуни! Хвала нам!

Щоб жити повнотою життя, треба бути живим, незламним, непідвладним ні втомі, ні смерті, невразливим для болю й образ — твердить Ліна Костенко [5]. Незламний дух Мандрівника знайшов усі відповіді на тривожні питання, а в тім і на питання: "Як поставити ГОРЕВІДВІД?" на землі біля кожного дому? Такий "горевідвід" може мати кожний тоді, коли буде прямувати до досконалости, здійснювати заповідь "люби ближнього свого", коли буде співтворцем міцного підмурівку для Вселюдського "Горевідводу", тобто жити повсякчас, думаючи категоріями Франкового заклику до молоді: "Кожний думай, що на тобі мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів мусиш дати ти одвіт".

"Бог є" — писав у 1968 році Святослав Караванський [6]. на засланні. Поет утотожнює з Богом дух, надхнення, творчість, дію, пошук, винахідливість, мужність; не плач і не стогін, Бог — битва, що кує Прометеїв, що заставляє змагатись за правду, що будить сонних, б'є ледачих, що вчить любови до брата, з Богом лучить поет прямування людини до досконалости.

Він не шабльон, не догма і не буква,
Він — пошук, винахідливість і думка,
Хто сонних будить? Хто ледачих б'є?
Хто справедливим духу додає?

Він смерть за правду. Він — любов до брата.
Він учить нас ненавидіти ката.
І там, де джерелом надхнення б'є,
Де мужній раб на деспота встає.
Бог є!

Багато способів знаходять автори вияву свого відношення до релігії. Багато творів є на тему релігійного мистецтва. Ліна Костенко змальовує постать свого діда, що був храмостроїтелем. Якою глибокою релігійністю працював він при будові храму.

Мій дід Михайло був храмостроїтель.
Возводив храми, себто цілий вік.
Він був чернець, з дияволом воїтель,
Печерник, боговгодний чоловік.

Він був святий. Він жив непогрішимо.
І не за гроші будував свій храм.

Різьбив вівтар, збивав тесові паперті,
Де змалювань, тонких, як листя папороті
світився лик розп'ятого Христа.

Тягав каміння — мурувати брами.
Стругав божник... за північ не куняв
І так у мислях, збудувавши храми,
Торгуючих із храму виганяв.

Поет Яків Савченко [7]. змалював поетичними образами біль батька, якому син пропав на війні. Батько іде шукати синових слідів у степу. Сина не знайшов. Але, повертаючись додому, шукаючи миру в душі в думках про Бога, побачив очима віри Христа, що косив отаву замість сина. А вітер заніс Марії звістку, що в гості до неї повертається батько з Спасителем.

А як повертались:
Упав мужик на торішніх покосах:
Аж сто зірок цвіте!
Глянув: — Христос отаву косить
І в копиці кладе.

Глянув прострелено: хто се?
Чи ти, мій синочку, чи ти, Христосе,
Обірваний, босий?
Хто се?

— Я прийшов косить тобі за сина,
Твій син — на моїх жнивах.

Ой, полетів вітер,
До мужикової хати,
Упав на призьбі:
— Добривечір!
Радій, Маріе!
Та збирай барвінок,
Стели лепехи
На помості:
Іде в степу твій батько,
А з ним —
Христос у гості...

Особлива, бо сповнена глибоких релігійних переживань, набожного замилування до релігійного мистецтва, є творчість Ігоря Калинця [8]. У нього Церква, релігія, християнство — це вартості невіддільні від національних. Без них людина жити не може, бо вона тратить ґрунт під ногами. У своїй творчій екстазі, у захваті мистецькою красою храму, поет увійшовши у святиню збагатився тисячолітньою культурою, яку сприйняла його душа під впливом краси релігійного мистецтва.

"Вітражі"

Упали з аркових щілин
на мої очі, руки, плечі
мільйони сонць,
оправлених в щільник
з квадратів, сиґментів, трапецій.
Мільйони сонць —
від радісно палких,
жовтогарячих і червоних
до лагідних
до білоголубих,
до ніжної прозорости півтонів.
І в синтезі мозаїки їх барв
і ліній легких і величних
я упізнав
я в себе увібрав
святі від ясности обличчя.
І сам від того ніби скло
розпавсь прозорим і барвистим,
рясним незліченим числом
маленьких та яскравих зблисків.
На церкву в Ольжиній руці,
на Володимирові персти,
на книги мудрости ченців
зеленогорбого Печерська.
І вже палав, як самоцвіт,
я у Даниловій короні,
на Наливайковім лиці
запікся чорним згуском крови.
Я був усім на всіх і вся:
величчям, вірою і болем...
Я вийшов з церкви —
і засяв
тисячолітнім ореолом.

Оглядаючи вітражі вікон, поет відчув, що мільйони сонць упали на його очі, руки, плечі, а від того у його душі зродилися яскраві переживання. Душа його запалала самоцвітом у Даниловій короні, запеклася "чорним згустком крови" на Наливайковім лиці.

У таких поезіях, як "Церква", "Святий", "Писанки", "Різдво", та майже у всій творчості Калинець з сумовитою тугою подає ряд образів — свідків нашої культури, творів мистецтва, які забезпечували буття народові, а які через катаклізми не раз розсипалися в руїни. Проте незнищимими залишався духовий зміст "чудо людської праці і віри". "Україна" — каже поет, — була колись правідчизною свічок", тепер стала вона "вітчизною огарків", що ледве блимають. І тому сумує поет разом

з святими з сільської церковці, бо "світ втікає з-під ніг".

"Церква"

Осипається церква
жовтим листям
шибок
зів'яв дзвін
як гарбузова квітка
двоє стебелець
давно осиротіли
ялівець до страти засуджено
тільки вогонь
визволить його пахучу душу
Розп'ята церква
навхрест
дошками забита
доокола
на липах
гайвороння
келії
висвячує
а бойкам досі
Святий Миколай сниться
попримерзали
янголи
крильми до шиб
що не рушаться
панахиду
править
вечорами
що ключ від церкви
на золотім ланцюгу їм спускає.

Переживання глибокого болю пронизують поезії Калинця. "Церква", "Осипається церква", "Розп'ята церква" та інші. Малюючи руйнування церкви, поет відчуває, що й природа голосить по них реквієм. Він пригадує моменти з дитинства, в якому було стільки глибоких чарів релігійної обрядовости. Спогади дитинства викликають образ Матері, що пише писанки напередодні Великодня, бачить, як писанка оранжево горить у філігранним сплеті ліній. То вже вона, як дивовижний світ, то вже дзвенить, як згусток сонця. Втеча у світ краси релігійної обрядовости дає наснагу життя і боротьби:

І я поплив у світ дитящих мрій,
на білі колискові оболоні:
котились писанки із гори
ясні сонця у мамині долоні,

— пише поет. Болить душа поетова, коли бачить як святий, зайшовши до осамітненої церкви, читає горобцям Апостола, коли "будяки позбігалися до храму Божого та й гатять головами у трухляві двері".

Події з живого життя сплітаються з творами фантазії. Калинець поет і мистець Обаль малюють образ Мадонни у подобі лемкині. Обом мистцям ввижається, що

Білий Бог з осяяних верхів
косу відкине, радісно уздрівши
Мадонну і Дитя між лопухів,
між синіх лопухів лемківського узлісся.

Традиції творять люди, ті, що не корилися, не восхваляли, а єднали майбутнє з минулим, знаючи, що без традиції нема відродження.

Особливою релігійною проблематикою відзначаються такі твори, автори яких переживали трагічне роздвоєння заки дійшли, або не можуть вповні дійти до релігійного самовияву. Такими творами є "Собор" Олеся Гончара, "Диво" Павла Загребельного, "Хрест" Миколи Руденка, "Іван" Івана Чендея, "Сповідь без розгрішення" Юрія Бачи, поезія невідомого автора, який надіслав її священикові в Европі з України.

Героєм твору О. Гончара[9]. є запорізький храм у селі Зачіплянка. Його збудували запорожці після зруйнування Січі на пам'ятку нащадкам. Із святині комуністи зробили склад комбікорму, потім мав бути природничий музей. Тому над вівтарем прибиті були звірячі голови, іконостасу не було, скрізь було сміття, павутиння, нелад. Комуніст Володька Лобода намагався перебудувати собор на клюб для розваги, але це не сталося. Охоронила від руїни собор баба Шпачиха.

А проте, нещаслива дівчина з села Єлька, над якою знущалися верховоди-комунарі, у хвилині болісного переживання свого морального заломання знайшла лік для зболілого серця саме в соборі. Ось як письменник описує поведінку Єльки в соборі:

"...у височині центрального купола було блакитно, як у небі, серед золотих зірок сяючо білів намальований голуб з розкинутими крилами, цілком зберігся і портрет якогось небесного юнака святого в ясночервоній одежі... Там уже не було ні пилюки, ні павутиння, там панувало світло небес. Густо-блакитне небо й по ньому — золоті зірки!"

"Я споганена, мене споганили, я не смію, не маю тут права стояти!" — волало в ній ка-

яття... Ясним, не зогидженим тільки й зоставсь отой острівець собору вгорі, чистотою та високістю навіював і на неї острах, чистоту спокути, і відчуття провини і якихось непевних надій... Ота краса вгорі, — чому вона їй раніш не відкрилась?

Виростаючи в умовах ворожости й погорди до релігії, сирота Єлька не втратила божого в собі. Вона страждала через поповнений гріх й шукала полегші для душі в соборі. Єлька знайшла правду життя і красу у зневаженій святині. Бо "Під вічними зорями він велично стоїть і незмінно значить найвищу грань нашого поривання в небо" — каже Євген Сверстюк — критик цього твору, а теперішній в'язень.

Довкола собору побудував Гончар складну проблематику життя в Україні. Твір розкриває рани життя в країні, в якій доля людей залежить від духових калік браконьєрів типу Володьки Лободи. Вони нищать собори, відрізують коріння культурі народу, скидаючи з п'єдесталів національні святощі, намагаються згасити тисячолітні зусилля найкращих і найшляхетніших, тих, що культивували в народі Боже — огонь людського духу, що веде нас до Бога, а не робить божка з людини чи з фальшивої ідеї.

Павло Загребельний [10]. Героєм твору "Диво" є Софійський собор у Києві. Його будує Сивоок, мистець з Божої ласки. Він переконує Ярослава Мудрого, щоб не давати храму споруджувати грекам-чужинцям, сам береться його будувати. Зводить диво-святиню, краса якої полонить уже віки любителів і визнавців прекрасного. Але Сивоок, обдарований Божою ласкою, творить храм для Божества, сам у Бога не вірить. Він безвірок. Хто ж оселиться у тому храмі? Він у розмові з Лукою Жидята — письменником висловлює ось які думки:

"А може народові й не треба цього. Бо всякий чужий бог — то одне ярмо на шию. Може ліпше його відчувати чужим, не допустити до джерел рідних, найглибших — тоді цей собор так і лишиться згадкою марної спроби повоювати душі руського народу, спробою поодинокою, може й великою, але марною". "Треба колись і жити. А Богові однаково. Він мертвий. Затям, попе! Ні християнський Бог, ні поганські божки безвіркам непотрібні!"

В тому й слабкість цього цікавого твору, що постать Сивоока психологічно не виправдана. Згадана мова Сивоока, а подібних місць у творі "Дива" багато — це хиба твору. Сьогоднішні безвірки мають своїх божків, але їх нема як впровадити у проблематику поважного твору, а тим більше занести і такі давні часи, як початки християнства в Україні. У нашій історії була довга й запальна боротьба народу в обороні соборів. Патріотизм запорожців і цілого народу проявився саме в їх завзятті в обороні віри й релігійних переконань. Тому й автор "Дива" святість віри пов'язує з красою, з мистецтвом, кажучи, що вона є "могутнім голосом народу", а мистці сопілками в його устах.

Для будівника собору, творця його Сивоока він був піснею його душі, його просвітленістю, ранковою прозорістю, що він увібрав їх у себе ще в дитинстві з Церкви Богородиці в Києві з її дзвонами, полум'ям свічок, її архітектури, з священодіянь у ній. Тому в описах краси храму автор щедро розсипає захоплення:

"Весь храм розписаний в наші барви став посеред Києва і посеред цілої землі писанкою, людською радістю...

Київ приймав церкву Софії дивуванням і захопленням. Ішли поглянути на диво свої люди — багаті й бідні, тупоголові й вразливі душею, приходили, приїздили в сподіванні зцілення, були тут удови, сироти, жебраки, сліпці, й хромі..." "... в неоднаковості бань була прихована гармонійність, безупинність руху, кам'яних мас, церква мов би плавала поміж землею і небом..."

Іван Чендей [11]. у повісті "Іван" змальовує "діяльність" примітивного браконьєра — голови колгоспу Івана Каламара. Багато лиха він накоїв селянам. З любов'ю малює письменник портрети священика отця Івана Стаха і сільських дідів, що боронять релігії і дбають про культуру села. Тло, на якому виводить релігійну проблематику — це перебування Івана Каламара і діда Петра Ясенови у лікарні, їх переживання в очікуванні смерти.

Коли смерть діда була повна краси, душевного спокою (дід молився, просив в Бога миру та щастя для всіх, втішав у лікарні своєю грою на скрипці) то смерть голови колгоспу — атеїста й ворога віруючих селян, — це біль розпуки в пошуках рятунку для зболілої душі: "А де мій Бог?" — кричав він темної ночі у тишу палати-лікарні. Замість спогадів, що вносили б в останні хвилини життя спокій праведно прожитого минулого, вмираючому

(наслідком нещасливого випадку) ставали перед очима всі його численні злочини в селі, які він вчинив людям, спинаючись вгору по партійній драбині й немагаючись вирвати з сердець людям релігію.

Образ голови колгоспу наскрізь негативний, а священика і дідів змальовані усіма кольорами духовних вартостей людини-християнина. Ось розмова дідів про смерть голови колгоспу:

— Бо діло не тільки в нозі. Трутизна з'їла всього Івана, і ліку йому вже не було. На фронті, еге, відірве ногу, та й чоловік, сарака, вижиє. А тут упав з лесипеда, вдарився й загибель собі знайшов...

"... кожному приходить кінець... І в цьому одному є велика справедливість.

— Хочете казати, Якове, що чоловік усе має бути таким чоловіком, аби про нього лихом не пам'яталося, з добром?

— Правду маєте! Бо вчинене добре і лихе чоловік залишає по собі людям! Нікому іншому!" — така розмова велася поміж дідами на похороні Івана Каламара.

Шляхетність дідів виявлена не тільки їх релігійністю, вони дбають, щоб "жити добрими споминами" у мешканців села. Григір Смик навчив село плекати сади, Юрко Бучина побудував дороги й мости, бувши старостою, Андрій Граб збудував велику школу і кооперативу.

Подібними рисами малює образ священика Юрій Бача[12]. у нарисі "Сповідь без розгрішення". Розповідає автор, як організатор нового комуністичного ладу в селі заохочував людей бути активними комуністами. Промові його прислухувався колишній священик, який перебувши тюрму і вигнання за свою віру, тепер в артілі годує корови. Синів його вигнали зі школи, вони караються за своє походження. Священик помирився з долею, але спостерігаючи життя, бачить, що марні зусилля носіїв нової "віри" — атеїзму, — релігійність живе в народі, вона сильнішає з кожним утиском її. Ось сільські бабусі позбиралися на кладовищі й самі вечірню крадькома відправляють. Їх церкву забрали офіційні партійні священики, але вони не йдуть до неї, бо їх релігійні почуття не миряться з насильством. Коли комуністи заповідають ідеальний лад, то чому віруючі люди криються із хрещенням дітей. По народженні пару днів тримають подію в тайні, потім вночі "мов з краденим козеням, як злодії біжать на сусіднє село, щоб дитину охрестити. І тоді щойно признаються, що нова людина народилась".

Священик запросив комуніста до себе до хати. Гостив його і розкрив свою душу — сповідався... Хотів відповіді від провідника нової "релігії" — чому його сини мають каратися невинно. І чому стільки лиха несе та нова "релігія", — Але "сповідник" не дав йому відповіді.

Поезія, що її надіслав священикові невідомий поет[13]. — це паралеля в її змісті до тексту з книги Ісаії. Вона про людину, обдаровану талантом, що його вона використовувала не на добро і чесне діло, але віддавали "сумління серця свого на почесті й на медалі" від ворога. Усвідомивши гріх, поет почув пустку в душі, страждав. І муки його душевні побачив янгол Серафим, з милосердився над поетом, янгол мечем витягнув його серце з медалями, розтер його і наказав "творити людей" глаголом правди і добра!

Духовним присмерком жахливим
Гнітився я, йдучи один.
І з Серафимом шостокрилим
Зустрівся в плинності годин.

Ступили крок, ступили другий,
І наші погляди сплелись.
І я упав, Жалі і туги
До нього з серця потяглись.

Я сліпо вірив. Але згодом
Я вірі очі відсліпив
І тричі проклятий народом
Тиранство я благословив.

На глум, на сором, на огуддя,
Зіп'явши груддя кам'яне,
Я рік йому: "Брехав я людям,
Тож покарай тепер мене.

Убий мене... Мій дух дме далі
Гадючий дух, гадючий жал.
На почесті і на медалі
Сумління серця я віддав.

Спали! У серці голо.
Я жив, як бубон для ідей,
І чорним не-своїм глаголом
Я спопелів серця людей.

І я замовк. Кущі лози,
Густі вітри повз нас шугали.
І раптом чорні дві сльози
З його очей в мої попали.

Губами віщими, аж млосно,
Він до моїх сумних припав,
І мій язик орденоносний
Згорів, як лист, як віск розтав.

Й оглянувшись у чорних днях,
Меча у груди він простер
І серце в славі і медалях
Він витяг з мене і розтер.

І рік мені: "Повстань, пророче,
Твоя настала вже пора.
Твори людей у дні і ночі
Глаголом правди і добра.

Микола Руденко [14]. Твором з глибокою філософською релігійно - національною проблематикою є поема Миколи Руденка "Хрест". У ній багато автобіографічних ноток. Микола Руденко пройшов шлях комсомольця, охоронця дачі Сталіна, фронтового політрука, секретаря парторганізації Спілки письменників України й закономірно дійшов до глибоко релігійної поеми "Хрест", бо в житті "шукав нової віри", бо без віри жити не зміг через повноту духовости, страждання і живі чуття.

Героєм поеми є спочатку залізний більшовик комісар Мирон. Він повертається з війни, бачить голод, руїну, пекло. А на тлі того гульня партійців, це люди навезені в Україну з Курська бенкетують, прославляють "рай". І божевільна Христя, що побила своїх дітей, щоб ними накормити тракториста.

Живе серце Мирона запалало вогнем, він шукає Бога. У мертвому селі шукає могили матері. Рідна мати об'явилась йому світлом зорі. І тоді він почув гру на кобзі. Це грає сам Христос. Мирон просить у Христа відповіді, що її шукають споконвіку спрагнені справедливости Божої. А Христос, що зггодом прийняв постать сивоголового кобзаря, володаря Думи і Слова, бувши "єдиним Богом на землі" разом з Мироном пішли будити в народу віру, силу до життя, прагнення перетворити камінь у людину, щоб була опором Сатані. Кінчиться поема образом лету душ померлих в Україні з голоду до Канади:

І він земляк, прийняв безсмертні душі —
Дітей, батьків та сивих матерів.
Тепер вони у час дощів і суші
Для тебе хлібець шлють із-за морів.

Не поспішай зернину розмолоти,
Бо в тебе є невиплачений борг,
Збагни слова, які без позолоти
В зернину кожну закладає Бог.

Слухайте, люди, люди!
Далі шляху вам не буде,
Ждіть чи не ждіть дощу —
Далі я вас не пущу.

Хлібом з-за океану
Вам не загоїти рану
Там, де земля вмира.
Думайте!..
Вам пора.

Заклик до всього народу України — піти слідами автора — знайти Бога, збагнути таємниці буття через віру в Бога, стати зрячим, свідомим — що є Безсмертність, Вічність, Правда, Добро, Краса і що сукупність цього всього — це Бог! Коли Бог відсутній у людини — це її загибель, або каліцтво, коли людина доцінює в житті тільки частину вартостей. Кожний плекає божественне в собі, цим прямує до Бога. Без цього прямування життя стає сірою нудьгою, жорстокістю, тупою, гнітучою і безрадісною буденщиною, голодом душі, що веде до трагічного кінця. Духової рани не можна загоїти хлібом, хліб з Канади голоду не заспокоїть. Треба з зернини, в якій Бог заклав життя енергію-слово, видобути духову поживу для життя народові.

ВИКОРИСТАНА БІБЛІОГРАФІЯ:

1 Олесь Бердник: Блакитний коваль, поезії, В-во „Смолоскип", Париж, Балтімор, Торонто, 1975.

2 Василь Симоненко: Берег чекань, В-во „Сучасність", Мюнхен 1973.

3 Микола Вінграновський: Сто поезій, В-во ЦК ЛКСМУ „Молодь", Київ 1967.

4 Володимир Коломиєць: Поміж чуттями і дивами, Київ, 1969.

5 Ліна Костенко: Поезії: В-во ім. В. Симоненка „Смолоскип", Балтімор, Париж, Торонто, 1969.

6 Святослав Караванський: Сутичка з тайфуном — збірка поезій, В-во Об'єднання Українських Письменників „Слово", „Смолоскип" ім. В. Симоненка, Нью Йорк, Балтімор, Торонто, 1980.

7 Яків Савченко: Христос отаву косив.

8 Ігор Калинець: Поезії з України, В-во Література і Мистецтво, Брюсель, 1970.

9 Олесь Гончар: Собор, В-во „Нові дні", Торонто, 1968.

10 Павло Загребельний: Диво, В-во „Радянський письменник", Київ, 1968.

11 Іван Чендей: „Іван" — повість.

12 Юрій Бача: Сповідь без розгрішення.

13 Поезія невідомого автора подана ціла. Автор невідомий і взагалі нічого більше не знати про цей твір.

Адвокат Р. Л. Дзеник, К.Р.

Заприсяжений до лави суддів пров. Альберта

В понеділок 2-го листопада, 1981, в Едмонтоні, відбулася приємна подія, де піднесено адвоката Р. Дзеника на позицію судді.

Р. Дзеник народився 16-го вересня 1931 в Смокі Лейк, Альберта в батьків Миколи й Теклі Дзеників. До школи ходив в околиці Смокі Лейк, і середню школу закінчив там у 1949 році. Того самого року вступив до Альбертського університету спочатку в факультеті Артс — Б. А., а опісля перейшов на Правничий факультет, який скінчив у 1954 році.

Ще з університетських часів і після переходу на професійне життя, адв. Дзеник бере активну участь і включається у різні Канадські політичні й добродійні товариства — н. п. "Джуніор Чембер оф Комерс" і "Роял Кан. Ер Форс (Ресерв)".

В 1967 був нагороджений медалею "Кенедієн Сентеніял". У той самий час, ще в молодому віці належав і належить до ТУС, де кілька років був головою управи едмонтонського відділу.

В 1959 році був вибраний першим головою новозорганізованої громади Св. Андрея в Едмонтоні й є одним із основоположників, який бере активну провідну участь до цього часу.

Він є членом Єпархіяльної ради — Західньої єпархії У.Г.П.Ц. Він є також довічним членом Колегії св. Андрея у Вінніпезі, як також членом четвертого ступня Ордену св. Андрея відділу в Едмонтоні.

У.Г.П.Ц. на Канаду вибрала його головою статутової Комісії, яку він очолює дотепер. Він є одним із фундаторів Українського Архіву-Музею в Едмонтоні; є членом Українського Клюбу Професіоналістів і Підприємців в Едмонтоні.

У роках 1966-69 був головою едмонтонського відділу КУК і в 1967 році був делеґатом Першого Конґресу СКВУ, що відбувся в Нью Йорку.

Належить до "Роял Кенедієн Ліджен" в Едмонтоні і був почесним заступником цього Легіону.

Він був дорадником Міністра Багатокультурности на Альберту; був одним з фундаторів Села Української Культури й Спадщини і був у його Управі. В 1975, коли цю організацію перебрав провінційний уряд Альберти, то на початку був він вибраний заступником голови Дорадчої ради, а пізніше став головою.

У 1959 р. він одружився із панною Іванною, з дому Щербан і вони мають четверо дітей. Найстарший — Марко, закінчив університет в Альберті. Тімотей і Михайло, вчаться на університеті Альберти, а дочка Андрея закінчує середню школу.

Українська громада Едмонтону вітає суддю Р. Дзеника в його новій позиції як суддю на Північно-східню Альберту з осідком "Бонниві" і бажає йому кріпкого здоров'я і доброго успіху на цьому новому і поважному становищі.

подав **КСМ**

НОВА ЧИТАНКА

У Видавництві Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді вийшов з друку новий шкільний підручник — ЧИТАНКА для 5 і 6 кл. Рідних Шкіл "ВАТРА". Підручник опрацьований досвідченими вчителями. В ньому, крім творів наших клясиків, використано ідейно-змістовні і приступні нашим дітям речі сучасних авторів-письменників і поетів. Матеріяли методично опрацьовані, при чому використано багато граматичних вправ, з додатком граматики і українсько - англійським словником.

Читанка багато ілюстрована і своїм змістом відповідає вимогам шкільних програм. Підручником можна користатися і при домашньому самонавчанні. Це ще один дуже корисний подарунок нашим дітям для засвоєння рідної мови. Набути його можна по книгаднях, або у Станиці ОПЛДМ, за певною знижкою при гуртовому замовленні.

OPLDM
67 Lynn Haven Rd
Toronto, Ont., — M6A 2L1

Д-р Степан Зощук

Храм і гуцули

Храм — це місце культу, призначене для релігійних відправ (Словник староукраїнської мови, XIV-XV ст., част. 2. Київ "Наукова Думка", 1978). Храм — це свідок дуже давніх звичаїв наших предків трипільської доби, а то й ще давніших часів. Це були місця, які відрізнялися чимось особливим всього довкілля, всієї землі. Це могли бути дебрі, печери, старе крислате дерево, дивовижно вирізьблена скеля тощо.

"Перед храмом Артеміди Таврійської" (Л. Українка 1. 1954, 1957). Потім почали називати осередки творчости храмами: храм мистецтва, науки, культури тощо.

Ніяка подія у природі (коли день настав довшим — народження сонця, коли навесні воскресала природа, коли пекли перший хліб, коли починали, чи кінчали жнива, збирали дозрілі овочі тощо) не обійшлося без обрядового святкування у храмі, присвяченому Творцеві.

Пам'ять тих давніх часів збереглася у виїмкових звичаях наших горян. Лише у наших горян переходили із уст до уст, із покоління до покоління туга у словах, які записано: "Ех, скали, скали далекії! Ех, море, море зимне тай сине, тай дуже далеке!.." Що це значить? Є теж часта згадка про Дунай-річку. Наприклад, у збірці Головацького (народні пісні Галицької і Угорської Русі) згаданий Дунай 179 разів (за М. Ломацьким: Бескидом зеленим у три ряди садженим, накладом Михайла Ковалюка, 1962). Що це значить? Чи не це, що горяни, принаймні південна її частина (на південних узбіччях Карпат) прибула сюди із Дунайської долини? — Ще в ті часи, коли великі ватаги перенаселених просторів нинішньої України мандрвували вздовж ріки Дунаю шукати нових місць поселень. Ще тоді, коли інші ватаги із степів чорнозему мандрували на південь до Греції, островів Егейського моря (Ахайці, Микенці), а ще інші вздовж східних та західних берегів Чорного моря заселювали Малу Азію, Близький Схід аж ген, до Персії та Індії і Єгипту (Кіремійці, Гіттіти, Парти тощо) несучи із собою трипільську культуру, свої релігійні вірування в одного Бога-Творця і свої храми.

Коли Семигородські горяни подібні своєю ношею до наших горян морської частини Піренеїв, то насувається оправдане припущення, що вони всі мали спільний материк — українські простори на північ від Чорного моря.

Храм — це міт, що скріплює візію тяглости української людини на протязі тисячоліть в Україні і в'яже всіх українців, в тому й нас, гуцулів із нею.

Будемо вірні нашим мітам!

При вході до храмів, залишки яких збереглися до нинішнього дня, наприклад, в Дельос, в Олімпії, в Алтиді тощо була вода, яка мала властивості "очищування", в цій воді мились всі, які тільки тоді могли увійти до середини менш, або більш просторої святині, де на проти входу стояв вівтар із подобою, чи символом, почитаного божества, поруч стояв жертовник із вічним вогнем. Перед вівтарем стояв стіл, на якому було повно квітів, дарів природи у виді овочів та зборів в залежності від пори року та обрядове справилля. Подоби божеств були із дерева, рідше із каменя, щойно з віками прибирали більш мистецьких видів, вівтар, жертовник, столи і божество. Все це збереглося у християнських святинях-храмах. Жертовник з вічним вогнем зберігся у виді кадильниці, очищувальний обряд у виді хрищення, лише у мусулман зберігся звичай миття тіла, головно ніг, рук та лиця заки входять до мошеї.

Святиня-храм була так будована, щоб її чолова стіна, отже й вівтар, дивилися до сходу сонця, як теж вівтар в західній стіні, був вхід для героїв. Ще сьогодні всі християнські святині, наприклад, в Етопії, є так побудовані, що головний вхід звернений до сходу сонця, а хрест на вершку храму, оточений кружками, зображуючими сонце, є звернений до сходу сонця. Вівтар є теж по середині церкви як це було у сіру давнину.

Свято храму мало тоді і має тепер суспільно-релігійне, а в тому й політичне значення. Тут приходило дослівно все плем'я із родинами, тут заручувались, бавились, але й полагоджували племінні справи. Так закріплювали племінні, національні вузли. Свято храму є національно-релігійним святом для скріплення вузлів своєї племінности, своєї тотожності, свого українства.

80-ЛІТТЯ АННИ БАЙДАЛИ
Веґревил, Альберта

У місяці серпні 1982 року зійшлися діти, внуки, правнуки, друзі і приятельки, щоб вшанувати пані Анну Байдалу з нагоди 80-ліття її життя. Кожна добра родина старається якимсь способом вшанувати свою маму, яка показала родині світ та всю красу природи, за це виявляють вдячність і любов за її безмежні турботи і посвяту в родинному та громадському житті. Цих кілька слів, під її адресу, ще за її життя нехай будуть китицею квітів від родини та жіночого товариства відділу Союзу ім. Княгині Ольги у Веґревил, Альберта.

Тут дозволю собі подати коротенький життєпис пані Анни Байдали. Анна Байдала народилася 1-го серпня 1902 року в околиці Борщів у провінції Альберта в родині Якима і Марії Ґошко. Родина Ґошків була першими піонерами у провінції Альберта та активно проявляли себе в церковно-громадській праці. У родині Ґошків було 9 дітей: 4 сини і 5 дочок, всі беруть участь і є активними у громадському житті. Анна виростала в околиці Борщів, де і сьогодні має багато друзів та приятелів. Сама назва околиці говорить,, що там було багато патріотів із Борщівського повіту, коли назвали цю околицю своїм іменем.

У 1920 р. вийшла заміж за п. Миколу Байдалу, з яким з волі Божої судилося їм мати четверо дітей. Діти родини Байдалів є активні при своїй рідній церкві і беруть участь у громадсько-політичному житті Канади. Чоловік Микола довші роки був дяком в Українській Православній Церкві Св. Володимира у Веґревил. Відійшов з цього світу у 1973 році, а Анна лишилася вдовою, та живе до сьогодні у м. Веґревил. Анна належить до жіночого товариства, відділу Союзу Українок ім. Княгині Ольги від початку його заіснування (1933 р.) та

бере активну участь у його праці. Журнал „Промінь" передплачує від першого числа його появи, та складає частенько свої пожертви на пресовий фонд „Променя". Вона сказала: „Цього року сповнилося мені 80 років життя, з цієї нагоди я дарую на журнал „Промінь" 80 долярів, це буде за кожний прожитий мій рік один доляр".

Це гарна ідея наслідувати її іншим читачам „Променя", то напевно б журнал краще стояв, як стоїть сьогодні.

Анна Байдала є також жертвенною людиною на свою Церкву, Інститут Св. Івана в Едмонтоні, Колегію Св. Андрея у Вінніпезі та інші.

Для пані Анни Байдали складаємо щиросердечну подяку за її жертвенність, та з нагоди .. 80-літнього життя і бажаємо їй ще довгих літ прожити.

Анна Пук

У день мого 86-ліття вшанували мене мої дві доні і з тієї нагоди засилаю дар 50.00 дол. на наш дорогий "Промінь" з побажанням редакції та всім нашим читачкам.

Єлисавета Лабюк, Канора, Саск.

— — —

З нагоди свого 86-ліття, пані Марія Пілат складає 25.00 дол. на журнал "Промінь". Пані Пілат, наша довголітня передплатниця раніше жила на своїй фармі у Ґреслин, Саск., а тепер вона живе у Норт Батлфорд, Саск. у Пансіоні для старших громадян і пише, що її там дуже добре, доглядають і що вона вдоволена. Пані Пілат є щирою приятелькою "Променя" і кожний раз складає побажання працівникам журналу.

З нагоди дня моїх уродин складаю дар — 50.00 дол. на журнал "Промінь", який заслуговує на увагу. Бажаю йому успіхів продовжувати цю цінну працю для українського жіноцтва.

Розалія Томащук, Мічам, Саск.

— — —

Пані Марія Топірчук з Вінніпеґу з нагоди дня своїх уродин у своє 80-ліття складає дар — $25.00 на "Промінь". Вона бажає працівникам журнала міцного здоров'я продовжувати цю працю для українського народу на многі літа.

Час має одну велику приятельку — терпеливість. Він має теж одного великого ворога — нетерпимість.

NADIA SVITLYCHNA IN EDMONTON

The Ukrainian National Federation of Canada, in celebrating its Fiftieth Anniversary, invited Nadia Svitlychna to Edmonton, Alberta, to be the honoured guest at all its functions during the week of October 10, 1982. Her visit culminated with an address at a program "In Defense of Ukrainian Dissidents", which was held in the Jubilee Auditorium, Edmonton, on Sunday 17, 1982. The program was organized by the Ukrainian Canadian Committee.

The following, by Lois Sweet, is reprinted by permission, from the Edmonton Journal, October 22, 1982.

Nadia Svitlychna has been to hell and back. The Soviet dissident and mother of two children was in Edmonton recently and, through a translater, talked to me about her life.

The parents of Svitlychna and her peers had lived through the Stalinist repression of Ukrainians during the 1930s. The starvation of six million Ukrainians left them terrorized. Their children grew up ignorant of their own history.

Then in the 1960s, during de-Stalinization, some of the earlier crimes were revealed. The young people wanted to know more. A cultural movement began which, as it evolved, raised social and historical questions.

This was apparently too much for the Soviet regime. In 1965, many of Svitlychna's friends were arrested for ostensibly "threatening the regime." Once in prison, they discovered women who had been sentenced to 25 years for involvement in the opposition movement after the Second World War. Nobody knew they existed.

"This experience sharpened a social sense of responsibility and acute national consciousness," says Svitlychna. When the second wave of arrests occured in 1972, Svitlychna was among those sentenced to prison.

Her crime? She had typed manuscripts unsanctioned by the Soviet government and had then given that work to the author. She was charged with producing and distributing materials directed towards weakening the Soviet state. For her act she received a sentence of four years.

Her two-year-old son was put in a government orphanage. Her mother was refused guardianship of the boy on the grounds that she had raised two children (Svitlychna and her brother Ivan) who were subverting the Soviet state, and therefore, must herself be corrupt. During the years she was imprisoned, Svitlychna saw her son three times.

Prison conditions were intolerable. Meals were nutritionally inadequate. The women were required to sew 60 pairs af gloves a day, working eight hours a day without a break, six days a week. Falling short of the quota entailed punishment in a tiny isolating room. During her term, Svitlychna spent 90 days in that cell deprived of meals every other day.

Release from prison did not mean the end of persecution . . . unless the prisoner displayed a change of attitude. Svitlychna had to obtain permission to find a place to live. She was put under administrative observation and was not allowed to walk beyond certain city boundaries. From 9. p.m. to 6 a.m., she had to stay in her own house. Police would come into her home at any time of the day or night, to check up on her.

By 1976, with another child, Svitlychna recognized that her situation was hopeless. "I realized that the situation was especially hopeless for my children," she says. "In order to live in the Soviet Union they would either have to denounce me or suffer for the rest of their lives."

Emigration seemed the only answer, although even that route seemed hopeless. For reasons she still cannot understand, however, the Soviet authorities eventually allowed her to leave the country with her children. A year and a half later, her husband was allowed to join her.

Now making her home in the States, Svitlychna is trying to politicize North Americans to the situation of her fellow Soviet Ukrainians. "People who have been denied their freedom really know what it means to be a free individual," she says. She is hoping that "free" North Americans will recognize the important struggle being waged in the Soviet Union for civil rights and urge their governments to do likewise.

Submitted by*Helen Raycheba*
Convenor of International Affairs
Ukrainian Women's Assoc. of Canada

The Council of National Ethnocultural Organizations of Canada

Ivan Harmata

The Council of National Ethnocultural Organizations came into being in the month of April in 1980. What is this new organization? Why was it formed? Who are its members? Whom does it represent? What are the objectives of this body? And why is it important to us? We shall attempt to answer some of these questions in this article.

First of all, it is necessary to refer to another somewhat similar body, the Canadian Consultative Council on Multiculturalism familiarly known by its initials as the CCCM. This body was set up by the Minister of Multiculturalism ten years ago. It was to advise the Minister on the views regarding cultural matters of one third of Canada's population that is of neither French nor British heritage. And that was a positive step in the right direction.

But soon certain shortcomings of the CCCM were noted. Its members are appointed largely on the basis of their political party affiliation rather than on the basis of ethnocultural community representation. The CCCM members speak as individuals only. In other words it was considered that the CCCM was not a sufficiently strong voice of the Canadian ethnocultural communities. And it was felt that a voice much closer to these Canadian communities should be heard by the Minister of Multiculturalism whose mandate is to look after, the cultural interests and needs of this section of the Canadian population.

Accordingly, after the CCCM meeting in Ottawa in 1980 some of the members, who were closely associated with their Canadian national ethnocultural organizations, got together at the suggestion of the president of the Ukrainian Canadian Committee to discuss the matter. The result was the formation of a nucleous of the present Council of National Ethnocultural Organizations of Canada.

Who are the members of this new ethnocultural body? They are duly elected or appointed by duly elected representatives of Canada-wide organizations of each ethnocultural group in Canada. They are responsible to the particular ethnocultural group that elects or appoints them. Thus they are the formal and official spokesmen for their communities. In other words, the Council of National Ethnocultural Organizations is the democratic voice of Canada's ethnocultural communities.

Its members include: the Ukrainian Canadian Committee, National Congress of Italian Canadians, National Association of Canadians of Origins in India, Latvian National Federation in Canada, Finnish Canadian Cultural Federation, Canadian Polish Congress, Federation of Danish Associations in Canada, National Black Coalition of Canada, Canadian Jewish Congress, and similar ethnocultural organizations at the national level. At the present time the president of the Council is Laureano Leone from the Congress of Italian Canadians.

The Council of Ethnocultural Organizations of Canada may be said to complement and supplement the CCCM. According to its president it has emphasized the issue of ethnocultural participation in the life of Canada through appointments to government agencies and bodies *in proportion with the actual demographic make-up of Canadian society.* This matter is considered by the Council to be of crucial importance for the full recognition of one third of Canada's population which is of neither British nor French ancestry. According to the Council's president, we and our future generations do not want to remain perpetual immigrants. In this vein, we might add that the English-French quota system for employment in the service of our country that the Commissioner of Official Languages continues to propagate in each of his annual reports is one policy that can well be revised to include a more generous toleration of representatives of the "other Canadians". In short, one third of Canada's population — "the other Canadians" — find it difficult to accept the principle that in our democratic nation all Canadians are equal but that English and French Canadians are more equal than the others.

Душа жінки, що терпіла, більша від душі холодних скептичних мудреців: душа жінки повна інтуіції, надхнення, милосердя, співчуття . . .

У. Кравченко.

Українська родина на Різдво

Дійсними і гідними представниками народу є лише ті люди, що совісно і точно виповняють народні обов'язки. Візьмімо Різдвяні Свята, як ту хвилину, коли можна більше, ніж буденного дня виповнити гідно належні обов'язки, або негідно їх занедбати.

Звичай народний каже, що на Святий Вечір має бути 12 страв. Між ними риба, се праобраз Христа. І гідні люди хоронять по можності той звичай.

На стіл стелять сіно. На лави, на крісла кладуть сіно. На сіні ставлять святвечірні страви.

У куті ставлять немолочений сніп. (Такий треба лишити при молоченні). Звуть його „Дідом". Він стоїть тут звичайно до ранку Нового Року. Так поручається Народженому Христу працю рук своїх.

На землю розстелюють сіно, або солому. Се Дідух. В деяких сторонах кинуть клапоть сіна під стіл і тим вдоволяються. Але се нагадує людську скупість. В інших сторонах української землі вносять величезну в'язку, що ледве в двері протиснеться. І розстелюють по цілій хаті — верству на 4-5 цалів грубу. Тут видно щедрість.

Перед Святою Вечерою батько, чи хтось зі старших обкаджує стіл зі стравами. (Про ладан дбають перед тим. Сей звичай в деяких сторонах забувся, та треба його відновити).

Коли всі повмивалися, сходяться до стола і побожно, уважно моляться.

Кутю їдять всі з одної миски, на знак родинного зв'язку. При першій ложці старший в родині бажає зі Святом Народження Христа Божого благословення цілому домові, усій родині.

Вечеряють при світлі свічки — одної, або і трьох. А там колядують — довго в ніч. Давні Святі Вечері згадують. Діти до дідусів і бабусь несуть вечерю, чи везуть.

Ранком в 4-ій годині ідуть до церкви.

А другого дня свят раненько Дідуха палять, побудивши всіх, навіть дітвору.

Отсе вам образок Українських Різдвяних Свят! Так святкували наші батьки, діди, прадіди. Так святкували по селах. Так святкують нині тут по фармах наші свідомі, поважні родини. (По містах щирі люди по можності до подібного достроюються).

І який се величавий образ! Який святий! Гідний, щоби вітати в себе Народженого Спасителя!

Доведеться вам зайти до хати, де святкують, як закон велить, нічого не легковажачи, і ваша голова клониться перед такими людьми. Вам хотілося б їх обняти, подякувати їм за те, що вони гідно належні обов'язки виповняють. Вам хочеться сказати перед цілою громадою: „Се гідні люди! Слава їм!"

А доведеться зайти до людей байдужих, що злегковажили святочні обов'язки — що винесе звідтам ваша українська душа? Винесе біль! Ви подумаєте: Отак люди самі себе ніве чать! Заповітів батьків і матерей не шанують. Від Бога і від свого народу віддаляються!

І лишиться в нас гіркий, болючий спомин. А розповідаючи комусь, з болем скажете: „Се вже не наші браття!" А дітям своїм скажете: „Ви так не робіть, як ті байдужі люди! Вони гріх великий творять — і перед своїм народом і перед Богом".

І се не будуть пусті слова. Ваша душа буде відчувати, що там дійсний, непростимий гріх твориться.

П. В. К.

ПРОХАННЯ ДО ВІДДІЛІВ СОЮЗУ В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Редакція і Централя Союзу Українок звертається з проханням до хвальних зарядів і членства відділів у справі святочних привітань до журнала „Промінь".

Не всі відділи мають референток, які так само потребують рішення заряду. Різдвяні привіти помагають журналові морально і фінансово та виявляють силу організації. Кожний відділ обов'язково повинен мати святочний привіт в своєму журналі.

Це треба робити завчасу, бо треба мати розподіл святочного матеріялу на Різдво. Хочемо, щоб число вийшло завчасу. Прочитайте собі заклик Центральної Референтки „Променя", пані Люби Кут в числі 10 3 жовтня.

Ціни на привіти так як і раніше: $15.00 за ⅛, $25.00 за ¼, $50.00 за ½ і $100.00 за цілу сторінку. Привітайте своїх рідних, друзів у світі та в Україні. Взірці привітань знайдете в різвдяних числах.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

СНІГОВА ГОСТЯ

Розповіла Галина Демченко

Сидить стовпчиком зайчик під ялиною і роздивляється, яких пустунка-зима химерних снігових птахів і звірят на сосну посадила.

Раптом одна така біла химерка ворухнулася. Блимнула жовтим оком. „То ти жива! — аж підстрибнув зайчик. — А я думав, що ти теж із снігу". — „Ні, я жива-живісінька, я сова, а тому, що я геть біла, — звуть мене сніговою. Залетіла я до вас із Півночі..."

І сова почала розповідати, як у холодних краях вона робить собі де-небудь на горбку, посеред великого табуна білих гусей, гніздо. А гуси її зовсім не бояться, бо вона стереже і їх, і їхніх гусенят від хижих воронів та песців. „Знаєш, скільки я їх уполювала, аж..." Глянула сова, де зайчик сидів, а його мов вітром здмухнуло. Ген подався лісом.

Степан Жупанин

ПОХИЛИЛАСЯ КАЛИНА

Похилилася калина
При стежині
На зеленій, синьоокій
Верховині.
Розпуснила віти-китиці
Вогнисті
У яскравому червоному
Намисті.
Під калиною заквітчана
Могила:
Куля тут стрільця
Скосила...
Несемо вінки барвисті
До калини
І вклоняємося сину
Верховини.

Народні загадки

Не гавкає не кусає,
а в дім не пускає.

●

Нова посудина,
а вся в дірках.

●

Сама не їм,
а людей годую.

●

Що воно за штука,
що день і ніч стука?

●

Висить груша,
а не з'їси.

●

Йти не йду,
хоч маю ноги,
а тримаюся підлоги.

Котячі хитрощі

Якось пораненьку горобчик угледів розсипане на подвір'ї зерно, підлетів до нього й почав дзьобати.

А кіт підкрався і впіймав горобчика.

— Ну й смачненько я зараз поснідаю! — задоволено муркнув кіт.

Горобчик злякався й затремтів увесь. А проте зібрався з духом і каже:

— Та ви ж іще не вмивалися, а вже снідати збираєтесь! Он ваш господар з господинею, і геть усі люди спершу вмиваються, а тоді вже їжі беруться.

— Правду кажеш, — заклипав очима кіт і підняв лапу, щоб умитися.

А горобчик пурх — тільки його і бачили. З несподіванки кіт аж рота роззявив. А тоді сердито нявкнув і сказав:

— Ну, тепер мене більше ніхто не обдурить. Хай собі люди роблять як знають, а я спершу поснідаю, а вже потім умиватимусь...

Відтоді всі коти на світі після того вмиваються, як добре наїдяться.

В. Скоморовський

Кажуть люди...

Нам з високої гори
Видно все як на долоні —
І Дніпро, і явори,
І хати на оболоні.

Он вербичка на воді
Стеле віти обважнілі,
І пливуть як лебеді,
Пароправи білі-білі.

А за річкою — луги,
Сінокоси та озерця.
І відбились береги
У Дніпрі, як у люстерці.

Кажуть люди, що Тарас
Тут бував не раз, не двічі,
Коли зорі в пізній час
Пломеніли, наче свічі.

Кажуть, росяний покіс
Клав у лузі на світанку
І, схвильований до сліз,
Слухав пісеньку-веснянку.

Кажуть, ніби між отав
На узліссі край дороги
Часто вірші він читав
Пастушатам босоногим...

Десь туркочуть голуби,
У кущах кують зозулі,
І шумлять старі дуби
Про літа давноминулі.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ОЛЕКСИ Й АННИ КІПИБІДІВ

Монтреал, Кве.

У суботу 29 травня 1982 р., діти, внуки і приятелі Олекси і Анни Кіпибідів вшанували їх святом Золотого Ювілею подружнього життя. Відзначення ювілею почалось у Соборі Св. Софії; о. Ігор Куташ, настоятель Собору, о. прот. Епіфаній Чижів і о. диякон Євген Рудич відслужили Молебень за здоров'я ювілят. Співав Соборовий хор під проводом Василя Волощука. В церкві від духовенства склав привіт ювілятам о. прот. Епіфаній Чижів, бажаючи найкращого здоров'я та многих літ прожити. Ювілят в церкві супроводжали дружка пані Марія Кузик з Монтреалу і пан Данило Мазуренко з Торонто.

Друга частина — ювілейний бенкет відбувся в соборовій залі, де при вході привітали ювілятів традиційним хлібом і сілю, дочка пані Софія Олянська з дому Кіпибіда, зять Іван Олянський і внуки Олександер, Тарас і Люба. Господарем ювілейного бенкету був пан Ярослав Кульба, який так само виготовив короткий нарис історії ювілят в Монтреалі. По молитві і вечері прочитано ряд привітів, між якими були привіти від генерального губернатора Канади дост. Едварда Шраєра, прем'єр Канади, дост. П. Е. Труда, прем'єра провінції Квебеку дост. Рене Левека та посадника Монтреалу Кана Драпо. Були писемні привіти і позамісцеві.

Усні привіти склали від відділу Доньки України при Соборі голова пані Оксана Русин, від односельчан, п-во Анна і Петро Микитюки, а від односельчан пана Олекси, його дружба пан Данило Мазуренко, який жартівливим тоном розвеселяв присутніх оповідаючи про юні літа свого товариша Олекси. Від родини привіт ювілятам склав внук Тарас а від присутніх гостей вітали і вручили дарунок, давна приятелька ювілят, пані Марія Гумчак і її дочка пані Ксеня Самолюк. Від громади Собору Св. Софії промовляв настоятель о. Ігор Куташ, який, між іншим, склав привіт від соборян, а від себе щиру подяку ювілятові за його щиру і віддану працю при Соборі як дякові і дорадникові за останніх десять літ. Після привітів пан Олекса Кіпибіда склав щиру подяку дітям і приятелям за милу несподіванку відзначення п'ятдесятиліття подружжя та приобіцяв разом з дружиною надалі, по змозі сил, працювати на користь і добро Собору Св. Софії в Монтреалі. На ювілей загостили пані Ірина Лукасевич, братова та її син Ярослав з Брамалев, Онт., і дочка братови, Стефанія Лоґан з родиною з Монтреалу.

Олекса і Анна Кіпибіди є визначними мешканцями українського суспільства в Монтреалі поверх п'ятдесять літ. Вони є взірцевими членами Собору Св. Софії від самого приїзду з України. Сьогодні пан Олекса виконує ролю дяка при Соборі, обов'язок який він добровільно взяв на себе. Приїхавши на стало до Монтреалу в 1930 році, пан Олекса став членом культурно-освітнього товариства „Запорозька Січ" при Свято-Софіївській церкві, завданням якого було плекати хор і український театр та час від часу відбувати дебати і виклади на тодішні теми. Це товариство було фінансовою базою громади й існувало до закінчення Другої світової війни. Ювілят весь час виступав у театральних виставах не тільки в час існування товариства а далеко після, коли життя театру в Монтреалі було активне. В хорі при соборі він співав від початку і дальше співає, але його перша і найбільше заминування то була українська сцена. Автор цих рядків чимало виступав з ювілятом і може сказати, що пан Олекса належав до прімїр-коміків на монтреальській українській сцені. Він був першим поміж іншими. Покійний протопресв. о. д-р Володимир Слюзар, близький приятель ювілята почерез сорок три роки, промовляючи на 70-річчю пана Олекси, між іншим сказав таке: „Я не перебільшую, коли скажу, що майже кожна вистава не обійшлась без його участи. А вже незаступимий був він у виконанню т. зв. комічних ролях. Сама його поява на сцені викликала бурю оплесків, не очікуючи навіть виконання першої своєї репліки. На його честь треба сказати, що він заучував бездоганно свої ролі і користуючись своїм природним, Богом обдарованим хистом, відтворював на сцені незабутні характери, якими можна було не повстидатися на наших професійних українських сценах". Чи можна щось більше додати? Пані Анна, тихої вдачі, віддана дружина, мати і бабуня а в громадському житті віддана членка СУК ім. Доньки України при Соборі Св. Софії. Вона вже довгі літа належить до церковного комітету при відділі, обов'язком якого є прикрашати собор.

З нагоди їх ювілею, Олекса і Анна призначили: $100.00 на іконостас, $50.00 на Колегію Св. Андрея, $50.00 на „Український Голос", $50.00 на „Вісник", $50.00 на „Промінь" і $50.00 на фонд відділу ім. Доньки України при соборі, а дочка і зять Іван і Софія Олянські $50.00 на іконостас Собору.

Ярослав Кульба

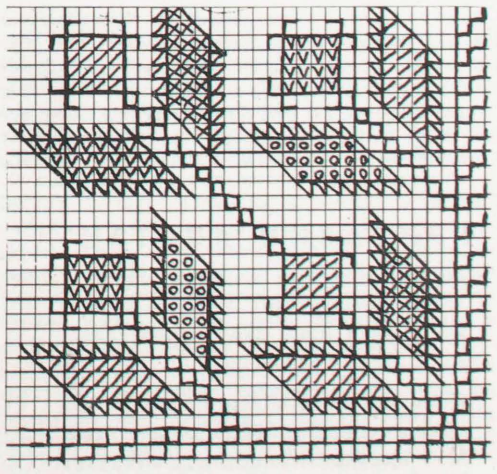

Взір із Буковини — село Жучка - Чернівці, 18 ст.
Вишитий глад'ю, стебнівка чорна, чотири квадратики обшиті червоною стебнівкою.
обшиті червоною стебнівкою. Краски ниток DMC:
/ синя 797, V зелена 910, ° помаранчева 921,
× червона 815.

Укр. Музей Канади, Сх. Філія
рисувала **Іванна Вахна**

В ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ І. СКЛЯРЕНКА

Багато в житті людини є радісних хвилин, але здається, що не має більш радісної хвилини, коли Господь благословить людину діждатись 85-ліття при доброму здоров'ї. Лондонська громада при парафії Пресвятої Тройці з великою радістю відзначила день народження і гідно віддала пошану нашому дорогому п. Іванові Д. Скляренко.

Після Святої Літургії настоятель храму о. прот. М. Фляк і о. диякон Володимир Макаренко відслужили Молебень за здоров'я Ювілята. Після Молебня всі присутні зійшли до церковної залі. Пан Іван Д. Скляренко в супроводі о. прот. М. Фляка і о. диякона В. Макаренка зайняли місце за почесним столом. Господар програми довголітній приятель п. І. Скляренка п. М. Педенко, підкреслив велич дня для всіх, а зокрема для Ювілята, о. настоятель поблагословив їжу а тоді присутні грімко відспівали многоліття.

Ювілейний обід, що приготовили членки відділу Союзу Українок. Після обіду п. М. Педенко прочитав письмові привіти від місцевого відділу КУК-у, та інших організацій поза межами Канади. До привітів п. М. Педенко попросив: о. прот. М. Фляка, настоятеля громади, від управи громади вітав голова п. Володимир Сніг, від Союзу Українок п-і Віра Новицька, від оселі „Україна" голова управи п. Борис Яремченко, від прихильників УНРади п. Олександер Блощинський. Привіт майора Віктора Роєнка, голови 7-ої станиці і заступника голови Генеральної Управи Союзу бувших українських вояків. Від 1-ої УД УНА зложив вояцький привіт п. О. Гуйтан. Більше про п. І. Д. Скляренка росказали: п. Микола Деркач, секретар Генеральної Управи СБУВ і пані Н. Кузьменко.

Іван Д. Скляренко народжений на Катеринославщині. Розвал царської імперії застав юнака п. І. Д. Скляренка в рядах здеморалізованої російської армії. Бурхливі дні революції і деверсійна пропаганда не заломила духа молодого воїна, він був тим першим, що охоче вступив в ряди молодої, новосформованої Української Армії, щоб захистити незалежність і суверенність вільної Української Держави. Під командуванням сл. п. Головного Отамана С. В. Петлюри, п. І. Л. Скляренко перейшов всі етапи змагань, воїн Армії Української Народньої Республіки був членом залоги на броневикові „Кармелюк", сотні Штабу Головного Отамана, по довгій нерівній боротьбі з дивізіями білих загонів Денікіна і Врангеля, та криваві бої з переважаючою чисельно большевицькою навалою, встоятись не було сили. Важко було переживати повоєнні часи в тодішній Польщі.

Доля пощастила поселитись від 1950 року в Канаді в Лондоні, Онт. І. Д. Скляренко зразу бере активну участь в церковному і національному життя української спільноти. Він своєю лагідною вдачею, заслужив респект і пошану всього українського суспільства, він є один з тих, хто виніс прапор боротьби України за волю і суверенність, один із тих які повні віри у перемогу правди сміло дивились смерті в очі, віддівали кров і життя за краще завтра українського народу.

Сл. п. ген.-хорунжий Михайло Садовський високо цінив хоробрість і свідомість колишнього воїна, за його словами „він був хоробрим, свідомим, чулим до потреб інших, жертвенним і понад усе прямим у своїх переконаннях".

Після обіду, церковний хор від диригентурою п-і Віри Олійник відспівав кілька стрілецьких пісень, що пригадало багатьом давне минуле. На закінчення п. І. Д. Скляренко зложив щиру подяку духовенству, жінкам, господареві, доповідачам, а також всім чисельно присутнім, підкреслюючи: „ми не переможені вором, вірю, що з Божою допомогою ми всі дочекаємо того благословенного дня, що наша Україна буде вільною".

Дорогому нашому Ювілятові бажаємо кріпкого здоров'я, нехай Всевишній Господь благословить його добром та многими літами.

Орест Гуйтан

Найкраща відповідь на наклепи є збувати її мовчанкою і йти дальше правильним шляхом.

Вашінґтон.

КРИВАВИМ ЛИСТОМ...

Кривавим листом котить падолист —
І серце прагне знов далеких візій,
Щоб понад нами знову пронеслись
Бої одважні і залізні.

Щоби дзвеніли списи і шаблі,
Щоб жах вогню будив до дня оселі,
Щоб ісходило сонце на землі
В вінку шрапнелів.

Щоб місто знов під чоботи полкам
Коври стелило і стяги шовкові,
Щоб в синім небі стяга золота
Благословила нашій крові.

Богдан Кравців

НЕМА КРАЩОГО І ВАРТІСНІШОГО ДАРУНКА

ЯК ДОБРА КНИЖКА

1. **Українські діти — наше майбутнє**
   Збірник есеїв з нагоди Року Дитини, ціна $7.00, пошта 30 ц.
2. **Українське дошкілля**
   Збірник виховних матеріялів, ціна: $20.00, пошта 60 ц.
3. **Не одним хлібом живе людина.**
   Рел. есеї, ціна $3.00, пошта 30 ц.

ЗАМОВЛЕННЯ:
CHILDREN'S CARE GROUP
16 Rivercrest Road
Toronto, Ontario, Canada
M6S 4H3

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ПІВРІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

МОНТРЕАЛ

Дня 13-го червня ц. р., після Служби Божої, в залі собору Св. Софії відбулись піврічні збори С.У.К. відділу Доньки України. На ці збори для більш святкового відмічення важності вручення грамот запрошено з доповіддю голову Провінційної Екзекутиви С.У.К. пані Юлію Головату з Торонта.

Офіційні збори розпочалися по молитві й спожиттю полуденка буфетовим порядком, привітом голови пані Оксани Русин, яка попросила до президії о. Ігоря Куташа, пані Ю. Головату, п. Ярослава Кульбу — голову осборової громади, пані Віру Вусату — голову відділу Лесі Українки й екзекутиву відділу: секретарів — протоколову, кореспонденційну, фінансову й касирку.

Присутніми гостями були деякі члени ТУС — чоловіки наших членок і пані Надія Грицина — кореспондентка-секретарка відділу Лесі Українки.

В діловій частині зборів прочитано протокол з останніх місячних зборів, фінансовий звіт і кореспонденцію. До кореспонденції належали: обіжник Централі С.У.К., „Вісті Музею" в англійській мові й лист від комітету літньої оселі особору. До „Вістей" чи „Новинок з Музею" був залучений квестіонар, в якій мові ми бажаємо одержувати ці новинки: в українській, чи англійській. Про нашу урядову мову Квебек — французьку, не було згадки.

В дискусії над цим питанням висловлено обурення, що таке питання постепенно анулює українську мову, бо кожні вісті чи новинки з Українського Музею, призначені для нашої організації, повинні мати український текст, бо ж офіційною мовою нашої організації є українська мова.

На піддержку літньої оселі ухвалено $500.00.

Після ділової частини зборів предсідниця привітала дорогу гостю, голову Пров. Екзекутиви Союзу Українок на Східню Канаду, пані Юлію Головату з Торонто, яка виголосила цікаву доповідь на організаційну тему та поділилась враженнями з своєї участи в конференції Централь СУС в Едмонтоні в м. березні ц. р.

Сидять зліва направо: пані І. Турченюк, Ю. Головата — голова Східньої Екзекутиви СУК, В. Ваверчак, М. Зимовець, В. Маланчук і З. Роніш. Стоять зліва направо: пані С. Кульба, А. Ковальчук, Г. Сенишин, О. Русин — голова СУК ім. Доньки України в Монтреалі, Кв. і С. Випрук.

Так як квітник потребує плекання, певної старанної опіки, так і організація, щоб розвивалась потребує любови, праці, старання, щоби й вона процвітала в організаційному винограднику й приносила користи. Згадала, що в організації СУС 75% праці спочиває на плечах членства С.У.К., бо ТУС недописує. Тепер заходять певні старання оживити їх працю. До організацій потрібний доплив свіжої крови — нового членства, бо кожний має до підставових статутових правил нові ідеї до перепровадження їх в життя, має інші засоби зрозуміння тих самих цілей й тому нам треба стреміти до здобуття якнайбільшого числа нового членства. На папері маємо велике членство, але активних мало. Знову в принятті нових членок треба дотримуватися правил статуту, бо може прийти чорна вівця й внесе непорозуміння в нашу організацію. Ми мусимо пам'ятати, що наша організація має за ціль підтримувати українську православну церкву, плекати українську культурну спадщину, мову, виховувати наших дітей в національно-релігійному дусі. Головною ціллю Союзу не є лише варити обіди, головною ціллю Союзу є підвищувати культурно-освітний рівень, інформувати завжди про найновіщі події в Канаді й в світі, а спеціяльно звертатись до молодшого членства, що має доступ до загально канадського суспільства, щоб ті члени не забували, що вони українці й при кожній нагоді можуть допомогти українській справі, коли треба сказати відсповідне слово в обороні України.

Громадсько - організаційна справа дуже важна. Пані Головата ствердила, що наш відділ чисельний, гарний, але все треба стреміти до покращання. Закликала до приязні, пошани до старших і щоб все давати поміч потребуючим. Привітала присутню пані А. Бабляк, як одну з основоположниць нашого відділу. Відтак повідомила про наради конференції, яка відбулась в Едмонтоні в днях 22 - 23-го березня ц. р.

Пані Ванда Ваверчак подякувала голові Східньої Екзекутиви за докладне обзнайомлення з найновішими подіями організаційної праці, дякувала за те, що своїми словами заохотила до дальшої праці й подала відповідні напрямні.

Після того приступлено до вручення грамот С.У.К., які наш відділ отримав від нашої Централі. Вони були призначені для членів, що простояли в рядах зорганізованого жіноцтва С.У.К. вже 25 років. З цієї нагоди попрошено ще раз до слова Голову Східньої Екзекутиви. Вона

підкреслила важність проробленої громадської праці й ствердила, що всі зусилля цього добровільного організаційного труду виказували любов до свого рідного й зрозуміння важности плекання своєї культури, свого домашнього, організаційного національного огнища. Ще раз побажала кріпкого здоров'я, щоби мати можливість ще довгі роки надалі працювати в користь своєї церкви, організації й українського народу.

Грамоти отримати: Я. Береза, А. Ковальчук, Г. Зимовець, М. Татарчук, О. Реґуш, М. Текела, Е. Ґроско й теперішня голова відділу Оксана Русин.

Після того дано членкам можливість ставити питання й вільні організаційні внески. Молитвою замкнено святочні збори.

Галина Сенишин

Членки і гості під час свята День Матері у відділі ім. Лесі Українки в Оттаві.

ВИСТАВКА МИСТЕЦЬКИХ ЕКСПОНАТІВ В ОТТАВІ

Заходом місцевого відділу Союзу Українок Канади, відбулась надзвичайно гарна виставка вишиваних експонатів, роботи пані Наталки Сахно. Пані Наталка походить з тої частини України, де збігаються кордони Полтавської, Сумської та Чернигівської областей, з територіяльного трикутника поміж Ромен, Прилук та Бахмачу. Отож її вишивки мають взірці тих околиць і представляють роки її мозольної праці. Вишивати навчилась вона ще змалку, переймаючи взірці часто із старих, давніх вишивок, з полотна давнини. До часів штучного голоду на Україні було безліч тканин і вишивок музейної вартости. Опісля багато було знищено. Знання таких узорів і спосіб їх вишивання, привезла пані Наталка із собою на канадську землю. Тут взялась до праці з наполегливою завзятістю. Сьогодні у її приватній колекції знаходяться чудові речі виконані вирізуванням, мережкою, набируванням, щільним настиленням, гаптуванням та хрестиком. Не диво, що її запрошують скрізь влаштовувати виставки тих чудових експонатів і оце в Оттаві відбувся її вісімнадцятий виступ. Пані Наталка щороку навчає молодь і старших на курсах вишивання в Інституті Св. Володимира в Торонто, а також дає приватні лекції вишивання усім, хто хоче навчитися і продовжувати це гарне народне мистецтво.

— — —

ВШАНУВАННЯ МАТЕРІВ

Виставка вишивок пані Наталки Сахно в Оттаві відбулась 9-го травня 1982 р. саме в День Матері. Отож при вході до української православної авдиторії, зараз після Служби Божої(діти дарували усім мамам квіти, а опісля подавали перекуску. Відтак відбулась на сцені коротка програма вшанування матерів, яку виконали діти Рідної і Недільної школи під керівництвом добр. Євгенії Божик і Галини Михальчук. Відзначено також трьох матерів корсажами квітів, а саме гостей: провінційну голову пані Юлію Головату і пані Наталку Сахно, а також вибрану відділом Союзу Українок пані Зору Джексон. На закінчення культурно-освітня референтка пані Зіна Волох запросила усіх оглядати виставку вишивок пані Н. Сахно. Допомагали влаштовувати виставку і моделювати полтавські сорочки, дві сестри з Торонта, пані Наталя Сендей і її сестра Віра Шевчук. На залі було декілька позамісцевих гостей, здебільшого членів складових організацій ТУС, С.У.К., СУМК, Східньої Екзекутиви, які прибули на наради відносно чергового Східнього Провінційного З'їзду, який має відбутися в Оттаві 5, 6, 7 листопада 1982 року.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ТАНАСІЯ І АННИ МАКАРЕНКІВ

СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА

Дня 21 серпня ц. р. до містечка Смокі Лейк з'їхалися діти і внуки та близька родина п-ва Танасія і Анни, щоб віддіти пошану і подяку своїм улюбленим батькам і родичам з нагоди їх ювілею 50-ліття подружнього життя.

Це був радісний і милий день для дітей, що батьки дочекали прожити разом такі роки. П-во Танасій і Анна Макаренки є піонерами цієї околиці.

Того дня в Церкві Св. Володимира о. Кубин відслужив Молебень за здоров'я ювілятів. Після того всі гості пішли до Українського Народного Дому, на смачний обід. Тут головний стіл був гарно убраний вишиваним обрусом, прикрашений живими квітами, свічками, в центрі якого лежав коровай удекорований пташками та весільний торт. Отець Кубин провів молитву та поблагословив страви.

Господарем цього родинного свята був племінник („непіт") ювілятів Л. Семко. Крім родини на святі був присутній посадник міста п. Брусов і посол Топольницький з дружиною. Привіти ювілятам були передані від федерального, повінційного і міського урядів.

Ювілят вітали: п. Рацой, який вкоротці переповів життєві дороги ювілятів.Від жіночого товариства — Д. Слемко склала привіт і вручила подарунок; п. Слемко вітав від церковної громади, в якій п-во Макаренки є членами. Син ювілятів Едвард в імені родини — всіх дітей склав подяку батькам за їх любов і старання вивести їх на добру дорогу гідности, помогли їм осягнути освіту. Побажав їм здоров'я і радости та многих літ.

Після вичерпання програми гості забавлялися при добрій оркестрі Радомського, який грав на весіллі ювілятів 50 років тому.

П-во Макаренки з нагоди свого ювілею склали $20.00 на „Промінь".

Марія Паламарик

40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ЛИЛІЇ І ГРИГОРІЯ СКВАРЧУКІВ
ГАМІЛЬТОН

В суботу 7 серпня 1982 р., діти п-ва Лилії і Григорія Скварчуків, Вірджінія, Ширлі і Лері влаштували батькам велику і радісну несподіванку у 40-ліття їх подружнього життя.

На цю святочну родинну імпрезу приїхала дочка Вірджінія і зять Медвідь з Норт Бетлфорду, Саск., брати о. Іван Стінка з Кемсаку і Василь Стінка з Канори, Саск., сестра Катерина Стінка з Канори, Джені Скварчук з Шестир Гейзи, Саск., п-во М. Білан з Келгарі і сестра Анна з чоловіком з Лебит з Маямі.

Григорій і Анна Скварчуки одружились 19 липня 1942 р. у православній церкві на Дробот, Саск. Григорій був учителем і молоде подружжя часто переносилось з одної школи до другої в околицях Інсінґер, Бюкенон і Канорі, в Саскачевані. 1962 року в липні п-во Скварчуки переїхали з родиною до Гамільтону, де Григорій дістав працю книговода, а Лилія шкільну роботу. Ювіляти по приїзді вписались у члени української православної катедри Св. Володимира.

Ювілейне прийняття відбулось в „Сіті Мотор Готелі". Перед вечерею слідувала молитва. Ролю господаря виконував син Лерій. Слідували промови і привіти. Зачитано ряд імен осіб, що надіслали привіти. Про життєвий шлях подружнього життя розповів о. Іван Стінка, а після цього промовляв Ґеоргій Короленчук, батько ювілятів. В кінці ювілейної програми Григорій Скварчук щиро подякував о. Стінці і Ґ. Короленчукові за гарні промови та всім гостям, що так гарно зійшлися вшанувати їх ювілей. З того приводу ювіляти склали від себе дар на „Промінь" — $30.00.

Ювілейне свято закінчено частуванням гостей, співом многоліття та молитвою.

Бажаємо шановним ювілятам найкращого та щасливого життя й доброго здоров'я.

Присутній

СВЯТО КНИЖКИ В ОТТАВІ

В неділю, 24-го жовтня, заходом відділу Союзу Українок Канади, відбулося свято книжки, яке відкрила голова відділу пані Василина Даркович. Вона представила організаторку виставки пані Параскевію Тріщук. „Книжка є віконцем у світ" — пояснила в своїй промові пані П. Тріщук. Вона розказала про велику ролю книжки в житті людини, особливо молоді. Закликала до читання, до купування книжок, де передплати журналу „Промінь", та часопису „Український Голос". Опісля виступали діти Рідної школи під проводом Галини Михальчук, деклямуючи віршики про книжку. Це були: Наталя Новіцька, Вікторія Лайтгарт, Лара Чубук, Ярема і Яків Новицькі. Діти хоч тільки недавно почали ходити до школи, все таки гарно вив'зались із своїх завдань. Опісля присутні мали нагоду огянути старі і нові видання книжок і зложити дар на нашу пресу. З цеї нагоди вислано на „Промінь" $25.44 і на „Український Голос" $100.00.

Учні Рідної школи, що брали участь у Святі Книжки в Оттаві.

Соціяльний комітет під проводом пані Пустяк приготовили смачну перекуску для усіх присутніх.

Галина Михальчук

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНКИ

Відділ ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. вшанував одну заслужену членку, а саме — пані Анну Завальську за її 26 років праці для добра організації, українського народу та нашої рідної Церкви. Це вшанування відбулося 1 червня 1982 року в церковній залі на наших місячних зборах.

Голова відділу пані Анеля Ничик відкрила програму вечора і привітала присутніх членок. Пані Катерина Друль представила нашу заслужену членку, яку ми всі добре знаємо і з любов'ю поважаємо. Пані Завальська замешкувала на фармі у Сандвит, Саск., а переїхала до Норт Бетлфорду 1956 року й того самого року стала членкою нашого відділу. Впродовж того часу вона була 6 років сестрицею в нашій церковній громаді, була заступницею голови нашого відділу (жіночого товариства), а тепер є заступницею секретарки. Належала до комітету шиття через довший час. Пошила вона стихарі для вівтарних хлопців, що прислуговують в церкві. Багато вишивала на наш базар. Вона є членкою музею й інституту ім. Петра Могили в Саскатуні. Пані Завальська передплачує довгі роки „Український Голос", „Вісник" і наш журнал „Промінь", якого вона дуже любить читати.

Зліва направо — добр. Стеценко вручує грамоту Союзу Українок пані Анні Завальській.

Після промови пані Друль, голова пані Ничик вдекорувала пані Завальську корсажем. Пані добродійка Стеценко вручила їй грамоту Союзу Українок Канади.

На закінчення вечора пані подали гарну перекуску і чай. Вечір пройшов в дуже гарній товариській атмосфері. Додому розійшлись ми всі вдоволені в добрім настрою.

Кароля Білик, реф. „Променя"

БЛ. П. КАРОЛІНА КОГУТ (Поправлений некролог)

В неділю 4 липня 1982 р. у м. Тандер Бей відійшла у вічність наша дорога мама, бл. п. Кароліна Когут.

Кароліна Когут народилася 15 липня 1884 року в родині Бучковських, в Зах. Україні, пов. Городенка, село Поточище. До Канади приїхала молодою дівчиною 1911 року, до міста Форт Вілліям, Онт. Того самого року 29 липня вийшла заміж за Константина Когута, який працював при папірні (упокоївся 12 грудня 1952 р.).

Кароліна Когут була членкою відділу ім. О. Пчілки при Церкві Св. Володимира у Тандер Бей, членкою у Взаємній Помочі, у Товаристві Просвіта (Вест Форт Вілліям), виступала в концертах, брала участь у театральних виставах у В. Форт Вілліям Просвіті.

Залишила Кароліна Когут в глибокому смутку дві дочки — Тоню Петранюк з мужем Петром у Тандер Бей, Олю Стручинську з мужем Николою у Давнсв'ю, дві сестри — Анну Бойко у Торонто і Стефанію Григоряк у Давнсв'ю, брата Дмитра Бучковського в Україні. Два сини — Петро і Богдан померли в дитинстві. Дочка Славка Богоніс упокоїлась 24 травня 1970 року, також брати Антін і Никола Бучковські.

Похоронні відправи почалися Панахидою у похоронному заведенні у вівторок, 6 липня. Наступного дня, 7 липня, тіло покійної Кароліни перевезено до Церкви Св. Володимира. Похоронні відправи — Панахиду і заупокійну Службу Божу служив о. П. Зміївський.

По похороні відбулась поминальна перекуска, яку приготовили членки відділу Союзу ім. О. Пчілки. Слідувала молитва о. Зміївського. Дочка Тоня подякувала від родини о. Зміївському за похоронні відправи, членкам відділу за допомогу і всім тим, що своєю присутністю віддали нашій Мамі пошану та попрощали її в останню дорогу.

Кароліна Когут якийсь час проживала з молодшою дочкою Олею і зятем Николою в Давнсв'ю, пізніше переїхала до дочки Тоні і зятя Петра у Тандер Бей. Два роки перед смертю перебувала у приміщенні при Грендв'ю. Останній тиждень перед смертю захворіла і померла у Миклер шпиталі у Тандер Бей.

У світлу пам'ять нашої дорогої мами, Кароліни Когут, дочки і зяті: Тоня і Петро Петранюки, Оля і Никола Стручинські складають $40.00 на нев'янучий вінок на журнал „Промінь".

Дочка Оля Стручинська

БЛ. П. ЯРОСЛАВА ГУСИН
Лашін, Квебек

У вівторок 14-го вересня 1982 року о год. 2.30 ранку у Монтреальському Неврологічному Інституті відійшла у потойбічне життя Ярослава Гусин, дружина журналіста і поета Левка Гусина.

Ярослава (з роду Яремко) народилася 23 грудня 1923 року в селі Спасів, Сокальського повіту, Західна Україна. У часі Другої світової війни Ярослава перебувала в Німеччині, а по закінченні війни приїхала до Канади і замешкала в м. Торонто.

5-го листопада 1949 року вона вийшла заміж за Левка Гусина. Вінчання відбулося в Українській Православній Катедрі Св. Володимира в Торонто.

Після того Ярослава зі своїм чоловіком Левком приїхала до містечка Лашін, у Квебеку на сталий побут і тут же включились у парафіяльне життя Української Православної Церкви св .Юрія. Ярослава вписалась до Союзу Українок Канади, а що була обдарована гарним голосом і здібностями музики, стала учасницею церковного і світського хору.

Як добра мама і дружина виховала своїх діточок, догоджала своєму чоловікові, якого любила і шанувала, а також не відмовлялась від громадської організаційної праці, чим набула багато друзів і приятелів.

Однак Ярослава не довго втішалася своїм сімейним життям. 1963 року захворіла і вже ніколи з того не вилічилася, але терпіла тяжкі муки фізичні і душевні протягом 19-ти років, проживши всього 58 років, відійшла на вічний спочинок. Похоронено покійну Ярославу на цвинтарі Української Православної громади Св. Юрія в Лашін.

Після похорону підчас тризни, горем прибитій родині складали співчуття: В. Левченко, А. Білоцерківський, пані В. Кісленко і пані Н. Луцишин.

На заклик пані Луцишин переведено збірку яка принесла $151.00 з чого призначено (на бажання сім'ї покійної) $76.00 на прес. фонд „Променя" і клішу.

Бл .п. Ярослава залишила в глибокому смутку своїх найдорожчих: чоловіка Левка, якому була вірною дружиною майже 33 роки, сина Ігора (одружений), дочок: Лізу і Наталку (одружена) та двоє внуків, сестри Марію в Україні, тітку в Торонто, та близьку і дальшу родину в Україні і Канаді.

Нехай Милосердний Господь оселить душу покійної там, де праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

Т. К.

* * *

ПОДЯКА

Чоловік покійної Левко і вся сім'я складають щиру християнську подяку громаді св. Юрія та всім, хто був на панахидах і на похороні. Особлива подяка належить пані Наталці Луцишин, яка підтримала та подала допоміжну руку в скрутних хвилинах і влаштувала тризну.

Дякує сім'я Гусина також диригентці церковного хору Валі Кисленко за похоронні відправи, як теж п. Іванові Козачкові за допомогу хорові.

Окрема подяка отцеві Павлові Шадурському за похоронні відправи, щирі молитви і слова розради.

БЛ. П. МАРІЯ КИРИЛЮК
Виндзор, Онт.

Марія Кирилюк народилася 1 січня 1900 р. в селі Добринівці на Буковині. Того ж року її батьки покинули Буковину і виїхали до Канади та поселилися в околиці Дробот, Саск.

Марія щасливо виростала на фармі, в лісах, переживаючи тяжкі обставини життя перших поселенців.

Марія у 1915 р. одружилася з Миколою Кирилюком з Інсінгер, де вони й почали господарювати на власній фармі. Тому, що в цій околиці, де проживала Марія не було школи, а коли відкрили її, то вона була вже одружена і доглядала дітей та разом із ними вчилася писати.

В Інсінгер Никола й Марія господарювали до 1925 р., а потім перебралися до міста Вінніпегу, шукаючи для своєї родини кращих умов життя. У Вінніпезі вони прожили п'ять років і повернулись знову до Інсінгер на фарму.

Тут Микола й Марія включаються в громадське життя, помагають при будові Народного Дому, Марія вступає в члени відділу Союзу Українок Канади, а діти у відділ СУМК.

У 1941 р. вся родина перебирається до Віндзору, Онт., де Никола стає до праці у фабриці „Форда". У 1964 р. упокоївся Никола.

В родині Кирилюків було восьмеро дітей.

Похорон відбувся у Виндзорі у церкві св. Володимира, а хоронив о. Славченко. Опісля був поминальний обід, а подали його членки відділу Союзу Українок.

Замість квітів на могилу, присутні склали пожертви на Інститут св. Володимира в Торонто і на свою громаду. З цієї збірки гроші поділено: на Інститут св. Володимира і церковну громаду. За пожертви, слова співчуття, родина Покійної складає усім глибоку подяку.

Присутній

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У п'яті роковини упокоєння мого дорогого мужа Олекси Бартка, довголітнього працівника на громадській ниві, у його світлу пам'ять кладу нев'янучий вінок та засилаю $50.00 на журнал „Промінь".

Дружина Єлена Бартко,
родина й унуки, Келґари, Альберта

— — — — —

У дорогу і незабутню пам'ять добр. Розалії Фик, яка упокоїлась в Келовна, Б. К., кладемо китицю квітів на її свіжу могилу та засилаємо $30.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Євка Фітцович — $10.00.
Марія Фідокевич — $10.00.
Катерина Васюта — $10.00, Едмонтон

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу добродійки Катерини Самець, дружини, мами, бабуні, яка упокоїлась в Бозі 21 серпня 1982 р. в Ніягара Фалс, у пам'ять Покійної засилаю $50.00 на журнал „Промінь".

Прот. П. Самець, Ніягара Фалс

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого і ніколи незабутнього мужа — дітям батька і дідуня, бл. п. Юрія Гребенюка, який упокоївся 16 жовтня 1976 р. в Айтуні, Саск. складаємо китицю нев'янучих квітів і засилаємо $10.00 на „Промінь". Хай пам'ять про покійного буде завжди між нами.

Дружина Марія Гребенюк,
діти і внуки, Айтуна, Саск.

— — — — —

Членки відділу ім. Марії Маркович у Канорі, Саск. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу Тараса, сина отця і добродійки Стеценків та у світлу пам'ять покійного складають $50.00 на журнал „Промінь".

Родині Тараса висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ:
О. Завісляк, голова
А. Стусик, кор. секр.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок у світлу пам'ять наших дорогих батьків — бл. п. Василя й Анни Гавришів і бл. п. Антона й Анастасії Марковських у їх дорогу незабутню пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Ольга і Микола Гавриші, Саскатун

— — — — —

Членки відділу Союзу ім. Св. Княгині Ольги у Вернон, Б. К. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. Катерини Слободян, яка упокоїлась 31 жовтня 1982 р., у світлу пам'ять покійної, замість квітів засилають $10.00 на „Промінь".

Родині висловлюємо щирі співчуття.

За відділ — Н. Микитюк, реф.

— — — — —

Членки відділу Союзу Українок ім. Хариті Кононенко у Блейн Лейк, Саск. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу студента Тараса Стеценка, сина нашого пароха і добр. Стеценків і в пам'ять покійного складає дар $20.00 на „Промінь". Хай Тарас з Богом спочиває.

Батькам — о. і добр. Стеценкам та всій родині висловлюємо наше найглибше співчуття.

У десяту річницю упокоєння нашої дорогої незабутньої мами, бабуні і прабабуні бл. п. Марії Мишкевич, яка відійшла у вічність 30-го серпня 1972 р., в її світлу пам'ять замість квітів складаємо $30.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

Син Михайло Мишкевич з дружиною Оленкою з Торонта, Онт.
Дочка Варвара Москалик з Ошави, Онт.
Дочка Маланія Семчишин з Торонта, Онт.

— — — — —

Кладу нев'янучі вінки у пам'ять моїх незабутніх: мужа Лукіна у другу річницю упокоєння, моїх любих батьків — тата Івана і мами Анни, братів, які померли мученичою смертю з ворожих рук в Україні: Михайла і Василя, двох сестер — Марти і Василини Сенюк, у пам'ять їх складаю $38.00 на „Промінь".

Параскевія Стефанюк, Едмонтон

— — — — —

Наш клюб „Золотого Віку" при громаді Св. Володимира у Келґарі, Альберта, складає $50.00 на „Промінь", як нев'янучий вінок у пам'ять добродійки Розалії Фик, яка упокоїлась у Келовна, Б. К. Покійній вічна пам'ять.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

За заряд: Мих. Файчук, голова
Єлена Стінка, касирка

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять наших дорогих рідних: батька Івана Палія, брата Петра і дочки Аделі Люби Римар, яка упокоїлась у м. грудні та засилаємо $15.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Іванна Палій Римар
і сини Євген та Євроній, Виндзор, Онт.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу добр. Розалії Фик та у світлу пам'ять покійної засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять.

Всеч. Отцеві Фикові і родині висловлюю найщиріші співчуття по утраті дорогої дружини, мами і баби.

Єлена Коваль, Келґарі

— — — — —

У пам'ять нашої сусідки, бл. п. Марії Мандзюк-Сеніцької, яка упокоїлась 9 липня ц. р., складаємо $15.00 на „Промінь" як нев'янучий вінок на свіжу могилу покійної.

Андрій і Настя Крип'якевичі, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого брата, бл. п. Івана Баєра з Саскатуну, який упокоївся 13 жовтня 1982 р., засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Сестра Марія Ґаук, Едмонтон

— — — — —

Кладемо нев'янучі вінки на свіжі могили: добр. Катерини Самець — упокоїлась у Ніягара Фалс, Онт.; добр. Розалії Фик — упокоїлась у Келовна, Б. К. і нашої братови Марії Світик — упокоїлась в Едмонтоні, в їх світлу пам'ять засилаємо $25.00 на „Промінь".

Родинам покійних висловлюємо глибоке співчуття.

Ів. П. і Анастасія Світики, Келґарі

— — — — —

Складаю нев'яючий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Василя Барабаша, який упокоївся 21 січня 1980 року, засилаю $8.00 на „Промінь".

Дружина Ґеня Барабаш, Келовна, Б. К.

КВІТИ НА МОГИЛУ ОТЦЯ І ПАНІМАТКИ КВАСНИЦЬКИХ

В неділю, 25 липня 1982 р., членки відділу Союзу Українок ім. Княгині Ольги в Лондоні разом з головою відділу Вірою Новицькою відвідали могилу о. Касяна і паніматки Клеоніки в м. Чатам, Онтаріо і поклали квіти від відділу.

Цього року лондонський відділ Союзу відзначатиме своє тридцятиліття.

Паніматка Клеоніка була організатором і невтомним працівником відділу від 1952 року, коли о. Касян прийняв парафію Прсвятої Трійці в м. Лондоні.

Свою любов до всього українського: мови, церкви, вишивки, писання писанок, свої організаційні вміння паніматка Клеоніка старалася передати нам, тоді ще молодим і щойно прибувшим з переселенчих таборів Німеччини чи копалень Бельгії на вільну канадську землю.

Не можна було не шанувати її, завжди привітливу, усміхнену, повну життя і творчої праці жінку! Плече-в-плече з о. Касяном працювали вони у громаді, навчали дітей Закону Божого, відвідували хворих, турбувалися кожною новоприбулою до Лондону людиною.

Мені особисто були дорогими щонедільні відвідини о. Касяна протягом мого 10-місячного перебування в санаторії за Лондоном.

Проминуло 9 років з дня упокоєння паніматки і 7 років з дня упокоєння о. Касяна. На місячних зборах відділу С.У.К. на пропозицію пані голови Віри Новицької винесено ухвалу покласти квіти на могилу отця і паніматки Кваснишьких. Ухвалу зборів виконано. Вікторія Калюжна своїм добрим „конем", по кількох блудіннях, довезла нас до кладовища в м. Чатам. Віра Новицька при допомозі Галини Володченко і Вікторії Калюжної висадили з вазонів квіти на могилі покійних. Засвітили свічку і тиха молитва полинула до Всевишнього, щоб душі покійних отця і паніматки між праведними спочивали а канадська земля була їм легкою.

Спіть спокійно, дорогі отче і паніматко, пам'ять про Вас і Ваші добрі діла буде вічно жива серед нас.

В пам'ять покійних паніматок: Клеоніки Квасницької, Марії Магаляс, Катерини Дебрин, пересилаю $30.00 на пресовий фонд „Променя" від лондонського відділу С.У.К. ім. Княгині Ольги.

Ніна Кузьменко

У шості роковини упокоєння мого мужа, бл. п. Стефана Ф. Моїсюка, — упокоївся 1-го січня 1976 року, в його світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Александра Моїсюк, Келовна, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої приятельки, бл. п. добр. Розалії Фик, яка упокоїлась у Келовна, Б. К. в листопаді 1982 р., замість квітів даруємо $25.00 на журнал „Промінь". Хай з Богом спочиває.

Лелія і Петро Митруки, Ванкувер

— — — — —

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу добр. Розалії Фик, яка упокоїлась в неділю 7 листопада 1982 р., в Келовна, Б. К. У її пам'ять складаємо $25.00 на „Промінь".

Михайло і Ґеня Свинарчуки, Келовна, Б. К.

У п'яті роковини упокоєння мого незабутнього мужа, батька і дідуся, бл. п. Василя Матійовського, який упокоївся 21 листопада 1977 року, в його світлу пам'ять складаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна з родиною,
Овкбирн, Ман.

— — — — —

У пам'ять моєї дорогої і незабутньої Мами бл. п. Марії Колодій, яка упокоїлась 25 листопада 1968 року, дарую $25.00 на журнал „Промінь".

Надя Стредті з родиною, Бурлінгтон, Онт.

— — — — —

У дорогу і незабутню пам'ять нашого мужа, тата, дідуся і прадідуся Василя Романовича, який упокоївся в грудні 1971 року в Принц Альберт, Саск. засилаю $10.00 на „Промінь".

Анна Романович з родиною,
Принц Альберт, Саск.

ВАША ПЕРЕДПЛАТА?!
Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Адміністрація „Променя"

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ВІДДІЛ ім. ДОНЬКИ УКРАЇУИ

Річні збори відділу відбулися в бібліотеці при Т-ві Просвіта, 28 березня 1982 р.

Збори відкрила голова відділу Ольга Михайлишин молитвою. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею зборів була Софія Мендик, секр. — Соня Клименко і членка Тереса Кулій.

Голова О. Михайлишин звітувала з діяльности за минулий рік, подякувала членкам та комітетам за кооперацію та допомогу у різних імпрезах. Слідували звіти членок управи та комітетів. Впродовж 1981 року відбулось 4 місячних зборів, різдвяна забава, на якій обмінюємось подарунками. Відділ влаштував роковини Лесі Українки, два випродажі („флі маркет"), з чого маємо найліпші фінансові прибутки.

Голова відділу О. Михайлишин очолює місцевий Комітет Українок Канади і дві інші членки — Марія Пресунька як перша заст. голови та Юзефа Сурман — представниця. Членки помагали у фестивалі, пікніку, стипенд. чаєві і 40-річчю КУК. Жіночий КУК зайнявся приготованням бенекту, в якому наш відділ брав участь, і помагали в „кейтерингі" під час „Кенада Сомер Ґеймс" впродовж двох тижнів та влаштували виставу народного мистецтва.

Відділ вислав делеґатку М. Пресуньку на Краєвий З'їзд Союзу Українок до Едмонтону. Членки Ю. Сурмай й Анна Ковальчук дають даровo допомогу для дому старших громадян у Ґрендвю Лодж. Відділ бере участь в ріжних місцевих програмах, є членом Суспільної Служби, дві членки є в заряді, членки придбали одежу й помагали пакувати висилки до Бразилії та Польщі.

Голова О. Михайлишин і А. Ковальчук, на прохання місцевої бібліотеки проводили показ писання писанок, а в крамниці Ітона показ приготування українських страв. Членки займались продажем білетів на розігравку Музею в Саскатуні.

Пожертви відділу: недугу серця, дітей калік, Пров. З'їзд Східньої Екзекутиви, на відкриття Музею, Т-во Просвіта, КУК, Суспільна Служба, Т.Б. фонд, допомогу студентці Л. Клименко.

Управа відділу на 1982 р.: уступаюча голова — Марія Пресунька, голова — Ольга Михайлишин, заступниці голови — Орися Яремчук і Михайліна Гарасимчук, рекорд. секретарка — Ольга Ковальчук, касирка — Марія Пресунька. Контр. комісія — Ольга Велика, Юсифина Сурмай, Тереса Кулій.

Комітети: освітньо-програмовий: Орися Яремчук, Соня Клименко, Тоня Петранюк. Відвідування хворих: Ольга Велика, Анна Пуляк. Розваговий: Анна Ковальчук, Дорис Мендик. Телефонів: Юсифина Сурмай, Тоня Петранюк.

О. Ковальчук, секр.

ЧИЛИВЕК, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 22 листопада 1981 р. в залі під церквою Св. Димитрія. Присутніх членок було 11. Збори відкрила голова пані Настуня Мірчук молитвою. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Головою зборів була Настуня Марчук, секретаркою пані Наталка Гайдук.

Голова Н. Марчук привітала членок та склала щиру подяку за кооперацію й співпрацю упродовж року. Рекордова секретарка пані Марія Скрипник прочитала про обширну працю в році: Відбулося 6 місячних зборів. На сходинах читаємо обіжники та кореспонденцію від Централі. Членки ходили разом з членами церковної громади колядувати. Влаштували вечерок зустрічі Нового Року, приготовили Святу спільну Вечерю перед Йорданом. Влаштували роковини-свята Т. Шевченка, Лесі Українки і О. Кобилянської. Влаштували випродаж великоднього печива, писанок та вишивок і кераміку. Сходилися вечорами, учились писанчарства і вишивали під проводом пані Марії Савіцької. Відсвяткували День Матері і День Батька. Приготовили три поминальні обіди і на День Подяки. Зорганізували осінній базар, храмове свято та 90-ліття піонерів, українських поселенців в Канаді.

Заряд т-ва на 1982 рік: голова —

У 5-ТІ РОКОВИНИ МАРІЇ СИРИДЮК

Дня 14 жовтня 1982 року в українській православній Церкві Всіх Святих у Реджайні о. Заліщук відслужив Службу Божу за бл. п. Марію Сиридюк у її п'яті роковини упокоєння. Погода була дуже гарна і гарне число людей прибуло до церкви. По службі Божій о. Заліщук відправив Панахиду за покійну Марію. По Панахиді всі вірні були запрошені до церковної залі на обід, на якому господарем був п. Іван Зенчишин та який виголосив коротке слово про покійну і склав подяку всім тим, що так гарно прибули, щоб ушанувати пам'ять покійної.

Дочка покійної Идна Сиридюк з Вадіна подякувала батькові, який заопікувався вшануванням матері Службою Божою, о. Заліщук склав подяку всім вірним, а жінкам за допомогу у приготуванні обіду.

Чоловік пок. Марії, Іван Сиридюк складає у пам'ять своєї дружини $25.00 на журнал „Промінь".

Родина пок. Марії Сиридюк
муж Іван Сиридюк — Реджайна,
дочки: Идна Сиридюк — Вадіна,
Анна Якимишин — Торонто,
Ґена Морис — Едмонтон,
син Василь — Фінекс, Арізона

Настя Марчук, заст. голови — Палазя Марко, секр. — Марія Горинь, касирка — Доли Юрків. Контрольна комісія: Анна Крип'якевич, Наталка Гайдук, Тоня Павлишин. Господині: Аделя Френд, Юлія Ґорчинська. Сестриці церкви: Доли Юрків, Палазя Мерко, Марія Савіцька.

Наш заряд і членство бажають успіхів редакції журнала „Промінь".

М. Скрипник, секр.

КАНОРА, САСК.
ВІДДІЛ ім. МАРІЇ МАРКОВИЧ

Річні збори відділу відбулися 9 грудня 1981 р. в Народному Домі в присутності 60 членок. Вечір почато молитвою під проводом о. Дерев'янка. Відбулась спільно з членами ТУС членська вечеря.

Збори відкрила голова відділу О. Завісляк. Головою зборів обрано Аделю Завісляк, а секретаркою Євгенію Дерев'янку. Слово-привіт о. Дерев'янки: подякував за щиру працю та постійну піддержку церкви фінансово. Висловив признання за опіку над молоддю в недільній і рідній школі. „...Діти це наша майбутність і щоб членки не жалували часу, але працювали з молоддю..."

Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок.

Катерина Лабюк прочитала листа від отця і добродійки Бойчуків з Едмонтону, як подяку відділові за прощальну вечерю з нагоди їх від'їзду з Канори, де працювали 11 літ та закінчили видання ювілейної книги „Золотий вінець".

Рекорд. секретарка Текля Ременда прочитала звіт діяльності. Силами членок відділу влаштовано Щедрий Святий Вечір, спільне свячене, Храмовий обід, День Подяки, Членський чай, Свято книжки, „Золотий вінець", печива і випродаж великодного та різдвяного печива.

Касирка Катерина Лабюк — фінансовий звіт: перенесено з 1980 — $3,226.30, прибутки в 1981 році — $31,888.30, видатки — $30,514.69, в касі — $4,559.91. По цьому був звіт кореспонд. секретарки Анни Старик.

Рідна школа — звітувала учителька Галина Данильчук. До рідної школи вчащає 15 дітей, до садочка — 4. В садочку о. Дерев'янка, в українській школі — Галина Данильчук і К. Лабюк і п'ять членок до помочі. Учні брали участь у концертах: Св. Миколая, День Матері, Святі членства і спільному свяченому. Учні недільної школи всі співають під час Богослуження „Отче наш" і „Достойно". До недільної школи вчащає 42 дітей. Діти відвідували членок з щедрівкою — звітувала Анна Стінка.

СУМК — звітувала Одарка Король. Відділ СУМК має 15 членів, які виявили активність у випіканні калачів, робили кераміку, писали писанки, вчащали на проби музики та брали участь в концертових імпрезах.

З культосвітнього комітету звітувала Марія Мисак. Влаштовано інформативний вечір в користь членів громади, свято Лесі Українки з читанням її поезій. Орест Мисак висвітлив фільм про Богослуження.

Від комітету членства звітувала Марія Гребенюк — відзначено членку за 25-літню працю в Союзі, 7 за 35-літню, а три за 45-літню.

Анна Дорошенко звітувала про працю сестриць у церкві; представниця до Пансіону Старших громадян подала, що відділ на Різдво дарує калачі а на Великдень Домна Ленко спекла пасочки, членки дарували писанки; хворих відвідували у шпиталі і дома.

Павля Данильчук звітувала за комітет ювілейної книжки, над якою працювали 6 років.

Звіт та активність членок в місцевому відділі КУК заслухали членки від своєї представниці.

По закінченні звітів, голова відділу Ольга Завісляк висловила вдоволення з пророблені праці, особливо дякувала старшим членкам. які по своїх силах та здібностях включаються в працю відділу.

Пожертви відділу — Український Музей Канади — $1,000.00, місцевій громаді — $1,390.00, Народному Домові — $1,000.00, на Колегію Св. Андрея — $500.00, оселю „Тризуб" — $150.00, організ. фонд Союзу, до Централі — $100.00, розігравка на музей — $100.00, Кинзмен-Телемиракл — $50.00, СКВУ — $50.00, Централю СУМК — $50.00, нагорода учня — $50.00, на різні потреби журнала „Промінь" $225.00. Відділ занимається українськими та недільними школами на яких вплачено — $2,664.00.

Заряд відділу на 1982 рік: голова — Ольга Завісляк, заступниці голови — Аделя Завісляк, Антонія Ґладун і Кароля Сирота, рек. секр. — Текля Ременда, кор. секр. — Анна Стусик, касирка — Катерина Лабюк.

Представниці: до української школи — Галина Данильчук і Текля Ременда; недільної школи — Анна Стінка, Соня Бартко; відділ СУМК — Одарка Король, Соня Бартко, Марія Вінарчук, Антонія Гладун; комітети: добр. праці — Ольга Ґоголь; Пансіону старших громадян — Соня Бартко, Катерина Солтис, Павліна Ґаневич, Катерина Котик, Зоня Почеревна; програмовий — Марія Мисак, Ґеня Ортинська, членства — Марія Гребенюк, Ольга Ґоголь, Вікторія Багнюк, Зоня Почеревна; культосвіти — Анна Стінка; Музейної фундації — Дарія Ортинська, Альбіна Мисак, Ольга Ґоголь, Марія Гребенюк, Ґеня Ортинська, Катерина Лабюк; соціяльний — Анна Дорошенко, Анна Ганкевич, Катерина Сушельницька, Марія Томчишин, Павліна Двірничук, Настя Ганевич.

Контрольна комісія: Одарка Король, Оксана Копельчук, Розалія Козоріз.

Кухарка — Анна Дорошенко. Відвідування хворих — Павліна Двірничук, Марія Томчишин, Розалія Козоріз, Олена Козоріз, Анна Романюк. Відділ КУК — Текля Ременда, Дарія Ортинська. Журнал „Промінь" — референтка Стефанія Левко.

Сестриці: Анна Дорошенко, Домка Ленко, Анна Роляк, Маргарита Кресак, Софія Романов, Катерина Котик, Людвина Ортинська і Марія Лодба.

Текля Ременда, рек. секр.

ҐЛЕСЛИН, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 14 грудня 1981 р. в домі пані П. Левчук. Збори відкрила голова пані М. Гарасим і провела спільну молитву. До президії зборів вибрано голову М. Гарасим, а секретаркою Катерину Данилів. Збори хвилиною мовчанки вшанували пам'ять покійних членок. Секретарка прочитала протокол з минулорічних зборів. Після цього членки заряду здавали свої звіти.

Голова відділу М. Гарасим висловила щиру подяку членкам за їхню працю і допомогу в році та пода-

жала, щоб ми й надалі так у згоді працювали.

Діяльність відділу: Наш відділ дуже малий числом членства, нас лише шість активних членок, то працюємо при церковній громаді. Гроші, що не переходять через нашу касу приблизно $1,700.00. Відбули ми троє місячних зборів. Членки приготовили три похоронних перекусок. На храм нашої церкви ми приготовили обід. Склали пожертву на музейний фонд. Справили пирогову вечерю (пущення). Членки передплачують журнал „Промінь" та виповнюють свій буджет до Централі Союзу Українок. Відвідуємо хворих та старших наших членів по домах.

Фінансовий звіт: з року 1980 перенесено — $3,173.14, прибутки в 1981 р. — $825.89, видатки в 1981 — $1,729.21, в касі готівка — $2,269.82.

Заряд відділу на 1982 рік: голова — Марія Гарасим, касирка — Анна Буй, секретарка — Катерина Данилів. Контрольна комісія — Єва Дмитришин, Рузя Бойко, Марія Гарасим. Господині — Рузя Бойко, Фруся Левчук. Шпитальний комітет — Єва Дмитришин.

По зборах, пані Левчук, господиня дому подала перекуску.

Катерина Данилів, секр.

ДАВФИН, МАН.
ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю по полудні 6-го грудня 1982 року в залі Української православної авдиторії в присутності 43 членки.

Збори відкрила голова Розалія Грицай, привітала членок. Молитву провів о. прот. Е. Труфин. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок.

Председницею зборів була Марія Білоус, а Марія Ґорчинська секретаркою. Пані Білоус подякувала за вибір та привітала гостей, пань Дикун і Шмильську. Протокол з минулорічних зборів відчитала Анна Швець. Відтак членки заряду і референтки звітували з діяльности: Марія Білоус, рек. секретарка сказала, що впродовж 1981 р. відділ відбув 8 місячних зборів, піврічні збори і троє засідань заряду спільно з програмовим комітетом. Просила, щоб збільшити членство молодшими жінками. Дальше Марія Білоус, як реф. журнала „Промінь" зробила заклик, щоб членкині не занедбували передплати. Досі 68 членок відділу передплачує журнал. Також апелювала, щоб кожна членкиня старалася придбати бодай одного передплатника, кажучи, що ми повинні бути горді, що Союз має свій журнал, що його віддано редаґує і на високому рівні редакційна колегія.

За програмовий комітет звітувала Емілія Ганчарик: членки відділу, приготовили вечерю для 62-ох пацієнтів з Персонал Кер Гом. Відзначили святочною програмою роковини поетеси Лесі Українки. Членку Марію Андрейчук відзначено почесним членством. Членки брали участь у концерті Т. Шевченка. Влаштували передвеликодній базар і чайне прийняття. Впродовж кількох років відвідуємо хворих громадян в старечому домі Св. Павла з перекускою і програмою. Помагаємо в Українському Фестивалі. Влаштовуємо продаж печива і продаж вживаної одежі. В жовтні на місячних зборах відзначили Свято Книжки. Також в жовтні чотири членки взяли участь в окружному з'їзді в Росбурн, на цьому З'їзді Марія Білоус взяла участь у панелі, як організаційна представниця С.У.К. Відділ вислав по дві делеґатки на Крайовий і Провінційний З'їзди. Наш відділ опікується молодшим відділом СУМК. В листопаді ми запросили пані Кароліну Романик, з Вінніпеґу — інструкторку на три-денний курс ткання.

Після звітів голова Розалія Грицай забрала слово, вона подякувала членкам за кооперацію, а особливо Всеч. о. настоятелю Е. Труфинові за його цінні поради і допомогу. Всеч. о. Труфин сказав, що дві треті прибутків для церковних громад, це завдяки жінкам при відділах С.У.К. Отець звернув увагу, щоб не забувати про наші цілі, щоб задержати свідомість і культуру.

Пожертви: організаційний фонд С.У.К. $70.00, Музей в Саскатуні $310.00, Церковній громаді св. Юрія в Давфині $500.00, журнал „Промінь" $35.00, різні пожертви на добродійні цілі $118.00, Фонд Н. Кобринської $25.00, оплата делеґаток на з'їзди, стипендійний фонд і інші видатки $1,020.00.

Залишилось в касі з 1980 р. $508.30, приходи за 1981 р. $4,407.51, розходи в 1981 р. $2,731.97, осталось в касі $2,183.84.

Анна Швець внесла вотум довір'я.

Заряд відділу на 1982 рік: Голова — Розалія Грицай, уступ. голова — Текля Шовдра, заст. голови — Маргарета Маюк, рекорд. секр. — Марія Білоус, заст. секр. — Анна Швець, кореспонд. секр. — Марія Андрейчук, касирка — Оля Кізь, членство — Емілія Шевчук, програмовий комітет: Емілія Ганчарик, Анастасія Дроздович, Анна Мазур, Катерина Демків, Анна Поздел.

Телефонічний комітет: Анна Клапоущак, Анна Кейко, Павліна Рубашевська і Розалія Журковська. Відвідувачки хворих: Анна Беґун і Юстина Гусак. Бібліотекарки: Христина Присяжнюк і Анеля Івусяк. Референтка „Променя" — Марія Білоус, реф. радіо і преси — Ліона Гром. Надзірна Рада С.У.М.К. — Марія Ґорчинська, добр. Емілія Труфин, Марія Гудима, Ґей Присяжнюк. Контрольна комісія: Михайлина Ковальчук, Михайлина Кирилюк і Ліона Гром.

Збори закінчено відспіванням гимну Союзу Українок Канади.

Марія Білоус, секр.

APPLE PUDDING

Preheat oven to 350°F.

6 apples, peeled and qaurtered
2 tablespoons of butter
½ cup flour
pinch of salt
3 tablespoons sugar
½ cup milk
3 tablespoons of rum
4 eggs

Butter a quiche mold and add the apples. Sift flour, salt and sugar together in a bowl. Add the eggs and milk. Mix the ingredients well. Pass the mixture through a food mill. Add rum. Pour the mixture over the apples. Cook in the oven for 40 - 45 minutes. Add a bit of honey and serve.

— — —

Оселедець з цибулею

Вимити 2 оселедці і лишити на ніч в холодній воді. На другий день накраяти кружальцями цибулі (кільки хто любить), полляти цибулю гарячою водою і зараз же сцідити і поляти холодною. Оселедець покраяти на кусничкі і дати до посудини. прикрити цибулею, полити оливою і оцтом і подавати на стіл.

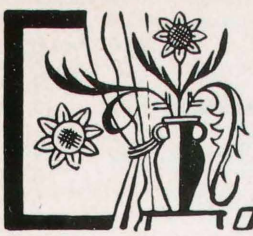

Довкола дому

Стефанія Кульба

З уваги на те, що слідуюче число журнала виходить на початку м. січня і не всюди воно наспіне на час, подаємо в цім числі стравопис на Святу Вечерю і деякі з нього приписи.

З таких страв складається Свята Вечеря.

Кутя, борщ, холодець з риби, смажена, або печена риба, варена квашена капуста з горохом, гриби в сосі, голубці з гречаних круп, пшоняні, або з рижу, фасоля, оселедці, вареники з капустою, картоплею, сливками або й з маком, узвар (з сушених овочів) сливок, грушок, родзинків. Печиво — калачі, пампушки, печені пиріжки. Горіхи та овочі.

Звичаї Святого Вечора, особливо ті, що відносяться до страв де в чім різняться, напр. кутя в Київщині складається з вареної пшениці з медом. Маку до куті вживали лише в західній Україні — Галичині, Поділлю. На Поліссю варили пшеницю і давали олію замість меду. В багатьох частинах України кутю подають насамперед на стіл, кушають і щойно тоді споживають інші страви, в інших частинах України кутю подають на закінчення. Миска з кутею лишається на столі цілу ніч — це в пошані для душ померлих предків.

На Святий Вечір, капуста, яка вариться з горохом, має бути густа. Пироги з фасолею або капустою подаємо на стіл разом з борщем і рибою. Вареники подаємо на стіл з цибулькою, присмаженою на олії. Пампушки завиванці або колачі, подаємо на стіл з узваром. Всі страви повинні бути пісні без м'яса, масла і сира.

Кутя: 2 горнят пшениці, 2 горнят меду, ½ горнятка горіхів, ¾ горнятка маку. Пшеницю перебрати, виполоскати і висушити в печі 250° час від часу мішаючи. Коли висохне — покропити гарячою водою і дати в полотняний мішечок, товкти макогоном аж верхня лушпина пшениці зійде. Тоді пшеницю виполоскати, луску сплавити, дати до посуду і хай мокне через ніч. Рано дати дрібку соли і варити в тій самій воді від двох до чотирьох годин, аж поки пшениця стане м'яка.

Хто любить кутю з маком то його приготовляти в такий спосіб: мак висушити, сполоскати і змолоти на машинці, дати мед, горіхи і вимішати з пшеницею; розвести гарячою водою, щоб кутя була рідка.

— — —

Студенець з риби

2 фунтовий короп, 1 цибуля(2 моркви середньої величини, 1 петрушка, кусочок пастернаку, зубок часнику, сіль і перець до смаку.

Коропа почистити з луски і вичистити середину, очі вибрати гострим ножем. Зварити ярину. Коли закришка майже готова, дати до неї покраяну на кусочки рибу і варити яких 10 - 15 хвилин. Води має бути стільки, щоб покривала рибу. Як готова, вибрати цибулю, зубчик часнику. Рибу виложити у відповідну посуду і заляти юшкою. Для певности можна розвести одну пачечку желятини в холодній воді і змішати з юшкою. Поставити в холодільник, щоб риба застигла. Коли подаємо на стіл, можна приправити кружальцями цитрини і зеленою петрушкою.

— — —

WHITE FRUIT CAKE

1 cup butter
1 cup white sugar
½ tsp. lemon extract
1 tsp. vanilla
3½ cups flour
4 egg yolks, unbeaten
4 egg whites, beaten stiff
1 can (20 oz.) crushed pineapple
½ lb. mixed peel
1 lb. glazed red cherries
1½ lbs. light sultana raisins (washed)
1 lb. glazed red cherries
½ lb. pecans
¾ cup cherry or light rum
speck of salt

Place cherries and fruit in separate containers and pour ¼ cup cherry or rum over each. Let stand overnight. Cream butter and sugar thoroughly, add extracts and yolks; beat until light and fluffy. Add sifted dry ingredients alternately with pineapple; beat well; add fruit dusted with ½ cup flour and nuts, fold in beaten egg whites.

Prepare 2 pans 9" x 5" with 2 layers greased brown paper. Fill pans ¾ full. Bake in slow oven at 275° for 2½ to 3 hours or until a cake tester comes out clean. While still hot pour sherry or rum over cakes (¼ cup).

— — —

Квашена капуста з горохом

3 горнятка квашеної капусти, ¾ горнятка води, 1 горнятко вареного сушеного гороху, 1 середньої величини цибуля, 3 ложки столової олії, 2 ложки муки, ½ зубчика часнику (як хто хоче), солі і перцю до смаку.

Виполоскати капусту в теплій воді і сцідити. Залляти водою і варити 20 хвилин. Цибулю покраяти і посмажити в олії, посипати мукою і дозволити, щоб запражка стала жовта. Цю запражку дати до капусти, добре вимішати і варити. Додати часник і горох. Хай вариться разом ½ години. Капуста має бути густа.

ЗМІСТ XXIII РІЧНИКА

Відділ для дітей

	число	стор.
Коляда — Нова радість стала		1—17
І. Савицька — Дерев'яні черевички		1—17
Г. Демченко — Спасибі Лісникові		1—17
О. Копиленко — Пригріває сонечко		2—23
Галя — На тобі, небоже		2—23
В. Ладижець — Вчитель		2—23

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ ім. Кн. Ольги, Вернон, Б. К. (збірка)	$150.00
Відділ ім. Лесі Українки, Вінніпеґ	100.00
Відділ ім. Савелі Стечишин, Келовна, Б. К.	100.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Вегревил, Альберта	25.00
Відділ імї. Лесі Українки, Форт Френцис, Онт.	25.00
Ізабела Бойко-Даркович, Оттава	25.00
Марія Пілат, Норт Бетлфорд, Саск.	25.00
Ольга Ковальчук, Тандер Бей, Онт.	20.00
Н. Поручко, Гамільтон	10.00
Константина Чорна, Скарборо	10.00
А. Курчаба, Вінніпеґ	8.00
Н. Чабалка, Торонто	8.00
Ірина Талпаш, Гилберт Плейнс	6.00
Домка Щербій, Садбури, Онт.	6.00
Текля Візюра, Торгилд, Альберта	6.00
Емілія Слюзар, Лондон, Онт.	6.00
А. Гузей, Вінніпеґ	5.00
Добр. Анна Ткачук, Брентфорд	5.00
Гелен Пігурська, Сарбури	3.00
Лусі Сирник, Вадіна	3.00
М. Котик, Давфин	3.00
Анаст. Воронка, Клифтон, Н. Дф.	2.00
М. Керелюк, Гелок, Мінн.	2.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA

A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.

T6G 0T2.

М. — Новий Рік		2—23
Т. Шевченко — Світає		3—19
В. Жуковецька — Що то є мистецтво		3—19
О. Пчілка — Великодні дзвони		4—19
Р. Завадович — Як яєчко крашанкою стало		4—19
Р. Завадович — Нашій ненці		5—19
В. Карасьова — Необачне цуценя		5—19
О. Паламарчук — Мамині руки		5—19
Г. С. — Промінчики		6—18
В. Ладижець — Концерт		6—18
О. Іваненко — Улюблений казкар		6—18
М. Ігнатенко — Барвінок		7—14
Роляник — Цар Горох у Лінтяйгороді		7—14
І. Савицька — Казка про царівну й пастушка		9—22
М. Лесич — Дитсадок		10—19
Роляник — Зайчик - пластун		10—19
Б. Грінченко — Зорі		10—19
О. Пархоменко — Найперша книжка		11—14
І. Савицька — Котик школярик		11—14
Р. Завадович — Бабусина казка		11—14
Г. Демченко — Снігова гостя		12—18
В. Скомаровський — Кажуть люди		12—18
С. Шупаник — Похилилася калина		12—18

Есеї, нариси, оповідання

— З Різдвом Христовим		1— 1
М. Ш. — Гуцульська Мадонна		1— 2
Г .Сенишин — Українська жінка на шляху тисячоліття християнства		1—10
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова		1—13
Тоня Горохович — Леся Українка		2— 1
Г. Сенишин — Українська жінка на шляху тисячоліття християнства		2—12
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова		2—20
Л. Горбачева — Жінка у творах Шевченка		3— 1
Я. Зоряна — Молитва про дружність		3— 3
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова		3—11
— Коли заграють великодні дзвони		4— 1
З. Маєвська — Український народ і його поет...		4— 2
Т. Горохович — Лесь Курбас		4— 4
М. Подворняк — Воскресення		4— 6
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова		4—12
Ярина Зоряна — Поклін Матері		5— 1
Катря Гуцал — Лист у Вічність		5— 1
Тоня Горохович — Іван Франко		5— 3
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова		5—10
Ярина Зоряна — Радість Зелених Свят		6— 2
Тоня Горохович — Іван Франко		6— 3
Волинянка — Я не почувалась туристкою в україні		6— 6
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова		6— 8
А. Вегорний — Володимир Великий		7— 4
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова		7— 7
Волинянка — Зустріч з Україною		9— 5
Іванна Чорнобицька — Страшна весна		9—11
С. Кульба — Осінний вісник		9—20
Т. Горохович — Українська література між літературами світу		10— 3
Ярина Зоряна — Пророк Лівану		10— 9
Н. К. — Ольга Кобилянська		11— 7

О. Кобилянська — Людина ..... 11— 8
У. Пелех — Релігійна проблематика в літературі сучасної України ..... 12— 5
С. Зощук — Храм і гуцули ..... 12—13

З відмічених біографій

А. Шемелюк-Радомська — Анна Звоздецька — голова Союзу Українок Канади ..... 1— 9
Г. Максимюк — Анна Холод, голова Сає к. Пров. Екзекутиви Союзу Українок ..... 2—11
Г. Мельник — Три генерації українських мисткинь 3— 6
Б. Панчук — Люба Анна Олянська ..... 3— 9
— Д-р Олена Верхомин Гарасимів ..... 4— 9
— Донна Сенів ..... 4—10
— Д-р Наталя Апонюк ..... 4—11
— Євген Звоздецький ..... 5— 9
— Мирослав Матійовські ..... 6— 5
— Петруся Матійовські ..... 6— 5
А. Звоздецька — Павліна Біл — Алдермен ..... 9— 7
С. Стечишин — Богдан Гарбуз ..... 10— 5
Емілія Пронюк ..... 11—22
С. Стечишин — П-во С. і М. Гарбуз ..... 11—21
Олена Венгер ..... 11—24
В. Ревуцький — Унікальний талант ..... 12— 3
— Адвокат Р. Л. Дзеник К. Р. ..... 12—12

ENGLISH SECTION

Senator Yuzyk Reviews His Work in NATO ..... 1—15
M. Pankiw — S.A.G. Conference of the Manitoba Modern Language Ass'n ..... 2—15
I. Harmata — Heritage Lan'uage in Canada ..... 2—16
V. Sichynsky — Shevchenko as an Etche and Painter ..... 3—15
H. Raycheba — Twenty Years of Amnesty International ..... 4—15
F. Romanchuk — N.C.W.C. Brief to the Government of Canada ..... 5—15
J. Frasier — Human Rights — and Wrongs ..... 5—17
I. Harmata — The Constitution Act, 1982 ..... 6—15
G. Ferbey — Ukrainian Story Theatre for Cildren 7—15
L. Kasianchuk — Report on Amnety International Annual Geeral Meeting ..... 9—15
I. Harmata — "Vesna" Saskatoon ..... 9—16
H. Raycheba — Violence at Home and Abroad .... 9—16
Lidia Palij — The Role of Ethnicity in the Work of Ukrainian-Canadian Artists an Analysis 10—15
Dr. W. S. Tarnopolsky — Why Ukrainian Studies in Canada ..... 11—15
He'en Raycheba — Nadia Svitlychna in Edmonton 12—15
I. Harmata — Council of National Ethnocutural Organizations of Canada ..... 12—16

Народне мистецтво і музей

Управа Музею — Дар на Український Музей Канади ..... 4—18
M. Kischuk — VESNA — Spring Tradition ..... 4—18
Ц. Качковська — Виставка традиційного українського весілля ..... 7—10
С .Степанюк — Вісті Східньої Філії Українського Музею ..... 9—18
А. Качковський — Принцеса Анна відвідала Музей 10—20
Дар на Музей ..... 11—19
До відділів Союзу ..... 11—19

Поезії, вірші

Катря Гуцал — О, мій Свят-Вечір ..... 1— 1
Леся Українка — F'a Сонет ..... 2— 1
Наталя Кібець — Тарасові ..... 3— 1
Ярина Зоряна — Вшануймо Тараса ..... 3— 3
Леся Українка — Спить озеро ..... 3— 8
Віра Вовк — До Христа ..... 4— 1
Галя Мазуренко — Гетсиманський сад ..... 4— 1
Ярина Зоряна — Христос Воскрес ..... 4— 2
Б. Олександрів — Великодні думи ..... 4— 3
Ярина Зоряна — Поклін матері ..... 5— 1
Ніна Кузьменко — В житті буває лише раз весна 5— 2
І. Франко — Юнацька пісня ..... 5— 2
І. Франко — Земле моя ..... 5— 3
Іван Світличний — Ненаписані листи ..... 5— 8
М. Адамовська — На Україну ..... 5—18
Ярина Зоряна — Відчиніть ..... 6— 1
Сашко Скрипаль — Василівній ..... 6— 2
М .Мандрика — Хрещення ..... 7— 1
Катря Гуцал — Філісофія мого народу ..... 9— 2
Григорій Столярчук — Українська мова ..... 10— 1
Ніна Кузьменко — Кривавий 38 ..... 10— 4
Богдан Вістовий — Книга ..... 10— 4
С. Черкасенко — У день першого листопада ..... 11— 1
Св. Гординський — Листопад ..... 11— 1
Ярина Зоряна — Ця осінь багряна ..... 11— 1
Микола Руденко — Був наклеп ..... 11— 6
Ярина Зоряна — Знайде час ..... 11—12
Б. Кравців — Кривавим листом ..... 12—20

Суспільно-громадські

Президія Секретаріяту СКВУ — Звернення ..... 1— 8
Л. Івасюк — До українського громадянства ..... 1—18
Громадський комітет — У справі видання книги Гелія Снігерьова ..... 2—19
М. Кернішька — 90-ліття піонерів і декада української родини ..... —10
Т. Г. — Берімо участь у допомозі політичним в'язням ..... 5— 8
Ге. Шиляк — Право на безправ'я ..... 6—11
Петро Григоренко — Велич духа ..... 6—13
До святкувань 1000-ліття Хрещення України ..... 7— 2
— Напередодні провінційних з'їздів ..... 9— 1
— Про освітню працю в організації ..... 10— 1
З культурної і громадської хроніки ..... 11— 1
Г. Мельник — В рік української православної молоді ..... 11— 3
До українського громадянства ..... 12— 1
В обороні української меншинної групи ..... ???

Освіта і виховні справи

І. Боднарчук — Прислухаймось до голосів діячів української культури ..... —20
— Вакації і наші діти ..... 6— 1
Отець М. Угорчак — Хрещення Русі-України ..... 7— 1
Тоня Горохович — Педагогіка як мистецтво навчання й виховання ..... 9— 8
З культурної і громадської хроніки ..... 10— 2
Тоня Горохович — Педагогіка як мистецтво навчання й виховання ..... 10— 6
З. Маєвська — Книжка — національний скарб ..... 10—14
З культурної і громадської хроніки ..... 11— 2
З культурної і громадської хроніки ..... 12— 2

ISSN 0380-2140

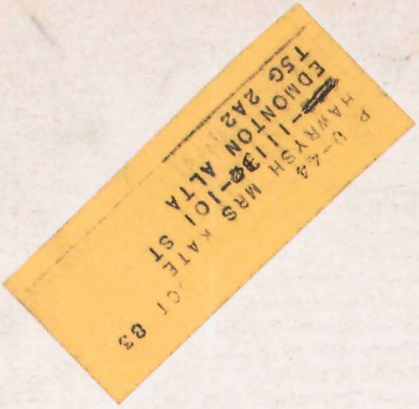

Репортажі, рецензії

О. Лукомська й Н. Базюк — Звіт Крайового З'їзду Союзу Українок Канади ..... 1— 4
Карпатський чарівник ..... 2— 5
О. Лукомська й Н. Базюк — Звіт Крайового З'їзду 2— 6
60-річчя Т-ва Взаємна Поміч ..... 2—10
А. Юриняк — Поетика Лесі Українки і її афоризми 2—18
Мирослава Фербей — Відкриття статуї піонерської жінки ..... 3— 4
„Армія без держави" ..... 3—21
Вісті з Централі Союзу Українок Канади ..... 5— 6
Н. К. — Танцювальний Ансамбль „Шумка" ..... 5— 9
С .Стечишин — „Маруся Чурай" ..... 6—14
До святкувань 1000-ліття хрещення України ..... 7— 2
Українське весілля у Вінніпезі ..... 7— 3
В. Доброліж — Концерт піяністки Юліяни Осінчук в Едмонтоні ..... 7— 6
А. Стебельська — Цінна праця про творчість Лесі Українки ..... 7—11
Інж. Валентина Єрмоленко — Небесний змій і Докія Гуменна ..... 10—12
Відбулися літературні вечори з нагоди появи 3-го тому творів М. Хвильового ..... 11—13

Квіти незабутнім

1—24, 2—17, 3—24, 4—28, 5—30, 6—29, 7—30, 9—28, 10—25, 11—25,

З діяльности Провінційних Екзекутив

Звіт Пров. З'їзду Союзу Українок в Альберті ..... 3—22
Пров. З'їзд Союзу Українок в Саскачевані ..... 4—20
З пров. З'їзду Союзу Українок в Манітобі ..... 5—20
Окружний З'їзд Союзу в Келовна, Б. К. ..... 6—19
З окружного З'їзду Союзу в Росбирн, Ман. ..... 7—18
Програма Пров. З'їзду Союзу Українок у Східній Канаді ..... 11—20

З діяльности відділів

Альберта

Ту Гилс — відділ ім. Л. Українки .... 1—23, 2—28, 3—26, 9—23
Едмонтон — відділ при Катедрі Св. Івана — 2—26, 9—30, 10—
Ендрю — відділ ім. Лесі Українки ..... 4—27
Смокі Лейк — відділ ім. О. Кобилянської — 6—26, 9—26
Радвей — відділ ім. Л. Українки ..... 11—27
Едмонтон — відділ ім. Кн. Ольги ..... 11—28

Бріт. Колюмбія

Ванкувер — відділ ім. Л. Українки .... 1—22, 6—23, 9—26, 10—26, 11—27
Волей - Сурей — відділ ім. О. Кобилянської .... 3—29, 6—23, 9—23, 11—27
Келовна — відділ ім. С. Стечишин ..... 5—27
Вернон — відділ ім. Кн. Ольги ..... 6—25
Принц Джордж — відділ ім. Л. Українки ..... 7—26
Кемлупс — відділ ім. Лесі Українки ..... 9—31

Манітоба

Роблін — відділ ім. Доньки України ..... 3—25
Мензі — відділ ім. Лесі Українки ..... 4—27
Росбурн — відділ ім. Лесі Українки ..... 7—28
Давфин — відділ ім. Лесі Українки ..... 8—23, 12—30
Етелберт — відділ ім. Кн. Ольги ..... 8—25
Вінніпеґ — відділ ім. Кн. Ольги ..... 8—25
Овкбирн — відділ ім. Лесі Українки ..... 9—32
Вінніпеґ — відділ ім. Лесі Українки ..... 8—20, 10—28
Флин Флон — відділ ім. Доньки України ..... 11—30

Квебек

Монтреал — відділ ім. Доньки України ..... 3—27, 5—27
Лашін — відділ ім. Кн. Ольги ..... 4—21, 10—31

Онтаріо

Ґримзбі — відділ ім. Кн. Ольги ..... 2—25, 11—28
Гамільтон — відділ ім. Лесі Українки ..... 2—27, 2—28
Ошава — відділ ім. „Барвінок" ..... 3—25, 9—25
Скарборо — відділ св. Анни ..... 5—25, 10—31
Торонто — відділ ім. Кн. Ольги .... 5—26, 7—19, 9—24
Оттава — відділ ім. Лесі Українки 6—24, 12—24, 12—25
Лондон — відділ ім. Кн. Ольги ..... 6—26, 7—19
Тандер Бей — відділ ім. О. Пчілки ..... 6—27, 7—23
Виндзор — відділ ім. Лесі Українки ..... 6—27
Вотерфорд — відділ ім. Лесі Українки ..... 6—28
Сен Кетеринс — відділ ім. Лесі Українки .... 7—23, 7—24
Тандер Бей — відділ ім. Д. України ..... 11—28
Канора — відділ ім. М. Маркович ..... 12—29
Ґлеслин — відділ ім. О. Басараб ..... 12—29

Саскачеван

Редфілд - Ришард — відділ ім. Лесі Українки .... 2—25, 3—26
Йорктон — відділ ім. Олени Пчілки ..... 2—29, 7—22
Саскатун — відділ ім. О. Кобилянської .... 4—25, 6—21
Фом Лейк — відділ ім. Лесі Українки ..... 4—25
Блейн Лейк - Кридор — відділ ім. Х. Кононенко .... 4—26
Вакав — відділ ім. О. Басараб ..... 5—22, 7—22
Принц Алберт — відділ ім. Кн. Ольги ..... 5—28
Мазепа — відділ ім. О. Кобилянської ..... 6—25
Нипавин — відділ ім. О. Басараб ..... 7—24
Бюкенон — відділ ім. Лесі Українки ..... 7—25
Стінен — відділ ім. Кн. Ольги ..... 7—26
Шіго — відділ ім. О. Кобилянської ..... 9—27

Довкола дому .... 1—25, 2—32, 3—32, 4—31, 5—32, 6—32, 7—32, 9—32, 10—32, 11—32, 12 31

Українська вишивка .... 1—21, 2—32, 3—23, 5—32, 6—32, 7—32, 9—17 і 18, 10—32, 11—32